

תשורה

משמחת הנישואין של
החתן הת' הרב שלמה שמשון יעקב שיחי'
והכלה מרת מושקא איידל תחי'
פבזנר
י"ט אדר ה'תשפ"ה

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

י"ט אדר ה'תשפ"ה

• תואר פני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א •

בעת עידוד שירת יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מר-חשוון ה' תשנ"ג

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל־בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועצך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב"בכל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)",

עד - הנבואה העיקרית - הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא".

(משיחות שבת פרשת שופטים, ז' אלול ה' תנש"א)

פתח דבר

לזכרון טוב, ליום כלולות צאצאינו החתן הרה"ת שלמה שמשון יעקב שי' עב"ג הכלה
המהוללה מ' מושקא איידל תחי',

ועל יסוד הנהגת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ בעת חתונת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שליט"א ולהבחל"ח הרבנית הצדקנית נ"ע ביום הבהיר י"ד כסלו תרפ"ט –
הננו בזה לכבד את הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק, בתשורה זו,
הכוללת:

- א. דבר מלכות – א. יחידות כללית לחתנים וכלות, אור לטו"ב אדר תשמ"ב. ב. חלק מיחידות לחתנים וכלות, אור לכ' אדר ה'תנש"א. ג. דבר מלכות ויקהל.
- ב. מכתבים ומענות קודש מאת כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש מלך המשיח שליט"א להורי החתן שיחיו בפירסום ראשון.
- ג. בגאולה ומשיח - 3 מושגים בגאולה ומשיח ע"פ סדר הא"ב, וכמה שאלות ותשובות בעניין חייו הנצחיים של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שנכתב על ידי החתן שיחי', מלוקט משיחות כ"ק אד"ש מה"מ.
- ד. ענינים בעבודת ה' – חדורים בשליחות היחידה – קבלת פני משיח צדקינו. נכתב ונערך על ידי החתן שיחי'.

הערה חשובה: הדברים נכתבו בסגנון התוועדותי, ולא באו לקבוע מסמרות ח"ו וכללים, אלא רק סיכום התוועדותי לפענ"ד בכו"כ ענינים כפי שלמדתי ושמעתי ממשפיעים וכו', ואפשר יהי' מזה לתועלת הרבים.

מחמת קוצר הזמן לא עבר ממש הגהה כדבעי וכו', ואעפ"כ לא רצינו למנוע
ההדפסה, ועם הקוראים הסליחה.

להערות והארות – אפשר לפנות בדוא"ל: 770770sp@gmail.com

תודתנו נתונה לאחי החתן הת' שמואל פבזנר שי' על עזרתו בהוצאת חוברת זו לאור.
ויהי רצון שתיכף ומיד "ישמע בהרי יהודה . . קול ששון וקול שמחה" בשלימות,
בגאולה האמיתית והשלימה בהתגלות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, תיכף
ומי"ד ממ"ש!

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בשמחה ובברכה, מוקיריהם ומכבדיהם

משפחת סבן

רחובות, ארה"ק

משפחת פבזנר

מגדל העמק, ארה"ק

התשורה שחולקה בחתונת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ולהבחל"ח הרבנית הצדקנית נ"ע

כ ע ז ה י"ת

ש"א זכרונה

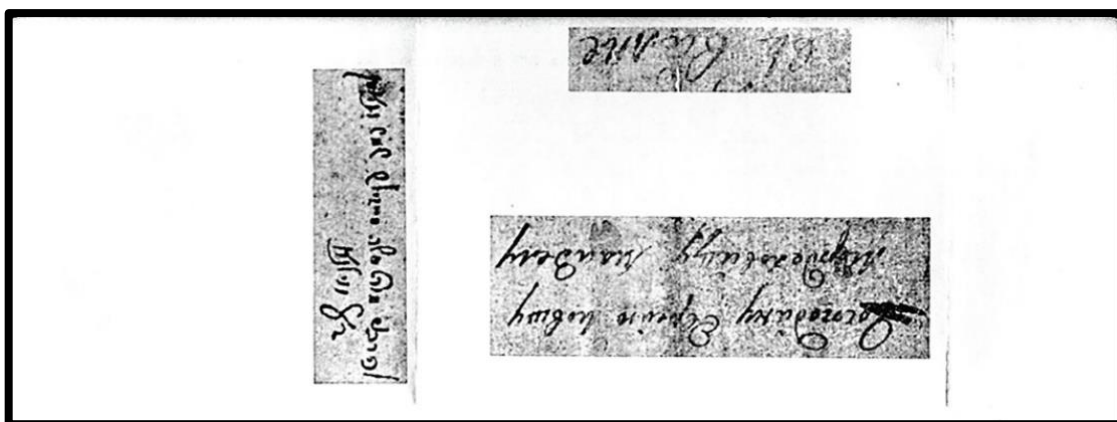
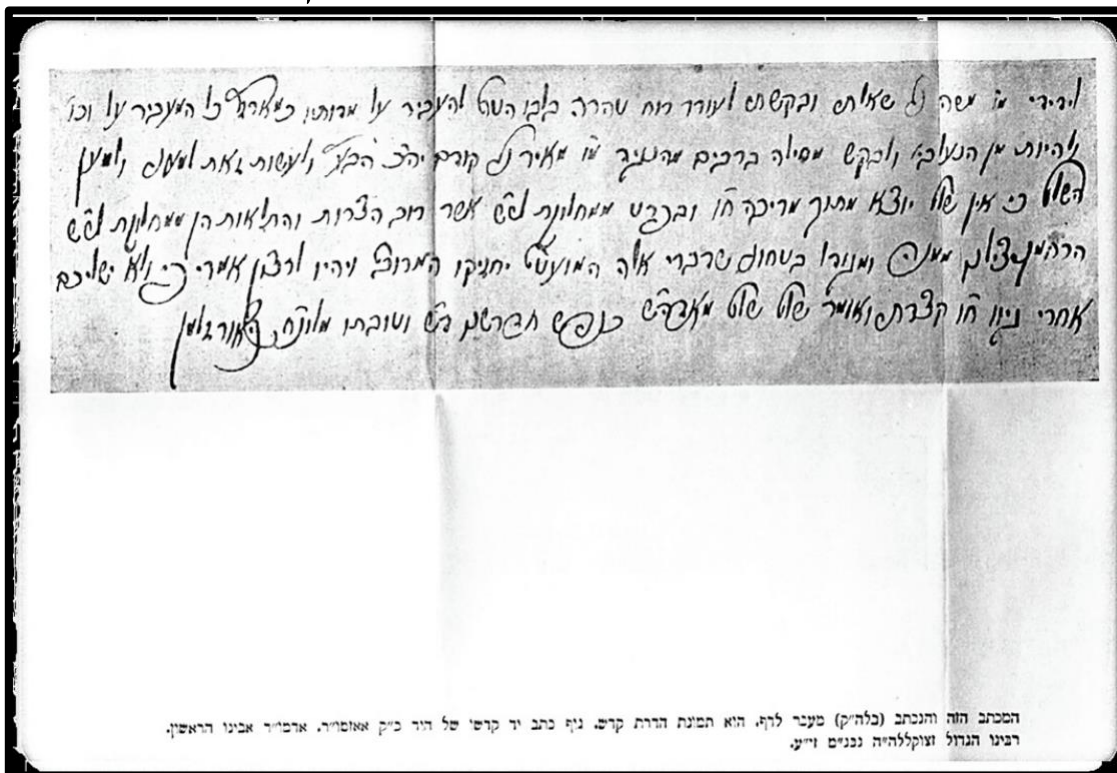
אזכרון טוב ליום כלות בת הנאה הגדולה ג'
ח' מוסקא תמי' ע"ז ה' החתן הרב ג' מנחם מענדל ש"י הנע
בזה אכבד את כל הנשואים חלק השמחה אדוני. מקרוב
וגמור, בתשורה המוסגרת גדה. העתק גמור כתב יד
קראו לו הוד כ"ק אדמו"ר אאז"ר. אגניו הראשון, רדון
הגדול זכוריה (כ"ג ז"ע. אפ"ר סגולה יהי"א גלי דגיט
נפש ועד גמי. בתוכי ידינין אש"י. ב' עליה י"ו. וכל
מתדי תורה י"ו.

השגתה זכרונה

ישיבה - תובי-תגיזי ב"תאוו"ש"
ג' י"ד כ"א. תכ"ס. ווארשא.

פרשת גמור קרב זה הוא, כי היחס בין החסידים
ומעדיהם דעת היותו זה גמור כזה. אשר באמת האסקות
אז אש"י בוחצו חוו קרובת אדמו"ר מנחם מענדל ש"י הנע
דעתו אכבד אריה ע"ז מעדיהם ואש"י (הוסיף אכבד בעתה
מתוך אש"י מדיאש"י ע"ז כ"ג קולה המטיב לו גלי דגיט
נע אשר כחמה ששה שני (ת"נא - נו אערך) ע"א
נהשתבאו דבר הבאת ש"א. האסקת היותו חסיד רג
נע ביום א הבעיות וי"ז דגמור וי"ז אש"י כ"א. גמור
התגלות ש"א. (גמור המטיב המדי נע
באמת מעדי אש"י רדון הגדול איהם ז"ר גמור. אגרי.
הצדק אש"י. אש"י המוח אש"י ע"ז ה"ב. וזאת היא עזובת אש"י
זהיות אש"י דרשות וגמור אהבתו וי"ז אש"י. אש"י ש"א
אש"י ש"י פ"ן ש"א אהבת ש"א. אש"י אש"י אש"י
וס"ל כ"ג אש"י אש"י י"ז אש"י אש"י אש"י אש"י
אש"י ע"ז גמור הבעיות נע וזאת האש"י אש"י אש"י
אש"י אש"י אש"י אש"י אש"י אש"י אש"י אש"י
זה אהמטיב לו גמור נע

התשורה שחולקה בחתונת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ולהבחיל"ח הרבנית הצדקנית נ"ע

לידידי מו' משה נ"י שאלתי ובקשתי לעורר רוח טהרה בליבו הטה[הור] להעביר על מידותיו כמארז"ל כל המעביר על זכו' ולהיות מן הנעלבי[ם] ולבקש מחילה ברבים מהנגיד מו' מאיר נ"י קודם יה"כ הבע"ל [יום הכיפורים הבא עלינו לטובה] ולעשות זאת למעני ולמען השלו[ם] כי אין שלו' יוצא מתוך מריבה ח"ו ובפרט ממחלוקת לש"ש [לשם שמים] אשר רוב הצרות והתלאות הן ממחלוקת לש"ש הרחמן יצילנו ממנה ומגודל בטחוני שדברי אלה המועטי[ם] יחזיקו המרובי[ם] ויהיו לרצון אמרי פי ולא ישליכם אחרי גיוז ח"ו קיצרתי ואומר שלו' שלו' מאדה"ש [אדון השלום] כנפש תדרשנו ד"ש [דורש שלומן] וטובתו מלונ"ח [מלב ונפש חפצה] שניאור זלמן

תירגום הכתוב בתמונה התחתונה משמאל – בגוף כתי"ק אדמו"ר הזקן

להרבני מו"ה מייזליש שמש ונאמן דק[הלת] ווילנא

שלוש השורות הנוספות מימין, נכתבו ע"י אחר:

לאדוני יהודי משה מורדוכוביץ מייזליש בוילנא

דבר מלכות

בס"ד יחידות לקבוצת חתנים וכלות שי'

אור ליום ועש"ק פ' תשא, טו"ב אדר ה'תשמ"ב¹

תרגום מיידיש

הקב"ה יברך את כאו"א מכם וכולכם יחד בכל המצטרך, הן בגשמיות והן ברוחניות.

ובמיוחד – שכל ההכנות לקראת החתונה תהיינה באופן טוב, בהצלחה, ברוח היהדות והחסידות.

ויה"ר שהחתונה תהי' בשעה טובה ומוצלחת, והן ההכנות לקראת החתונה והן כללות חיי הנישואין יהיו באופן ד"אורה ושמחה וששון ויקר", להאיר ולחמם את הסביבה כולה ע"י הפצת "נר מצווה ותורה אור".

וכל זה יוסיף בברכותיו של הקב"ה – שיהי' בניין עדי עד על יסודי התורה והמצווה, ותתברכו בזרעא חייא וקיימא – בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוותי', מתוך בריאות נכונה ופרנסה טובה, ובכל המצטרך, בכל הפרטים.

כולל ועיקר – שמתוך בריאות נכונה ופרנסה טובה, ומתוך "אורה ושמחה וששון ויקר", בהיותנו בימי הגלות האחרונים – נתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקינו,

שאז נלך כולנו יחד, "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו", לארצינו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

* * *

היות שכל הוספה בתורה ומצוות מוסיפה בברכותיו של הקב"ה בכלל, ובברכות האמורות במיוחד

אתן לכאו"א מכם דולר אחד – כדי שתתנו זאת לצדקה (ותוסיפו על זה מכספכם) ביום החתונה, ביום החופה (בבוקר) – כמנהג ישראל להוסיף בצדקה ביום זה.

וכל זה יוסיף יותר הצלחה בהכנות לקראת החתונה, בחתונה עצמה, וגם לאחרי זה – אריכות ימים ושנים טובות, מתוך שמחה וטוב לבב.

ועד לברכה העיקרית והשלימה – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקינו, שאז יהי' גמר הנישואין בין הקב"ה ובנ"י.

ועניין זה שייך במיוחד לחתן וכלה – כי ביום חופתם דומים כל חתן וכלה למלך ומלכה, ועד – להקב"ה וכנסת ישראל.

וההשוואה דחתן וכלה להקב"ה וכנס"י – מוסיפה עוד יותר ב"ברכנו אבינו כו' באור פניך,, בכל המצטרך,

ובמיוחד בנקודה העיקרית (שאודותי' מדובר עתה) – בברכת מזל טוב מזל טוב לקראת החתונה, ונזכה לשמוע בשורות טובות תמיד כל הימים.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן שטר של דולר לכאו"א מהחתנים וכלות שיחיו].

¹ הוגה ע"י כ"ק אד"ש מה"מ וי"ל בלקו"ש חי"ט ע' 518

בס"ד, חלק משיחת אור לכ' אדר ה'תנש"א

-ב"יחידות כללית" לחתנים וכלות שיחיו-

הנחה בלתי מוגה

א. בהוספה לברכות האמורות – שבהן נכללים כל הנמצאים כאן (וכמדובר כמה פעמים, ואין צורך כלל להאריך בזה שהרי זה דבר הפשוט) – מתווספת ברכה מיוחדת בקשר לעניין החתונה.

אשר, כל חתונה יהודית קשורה לשידוך והחתונה (שבאה לאחרי זה) דבני ישראל עם הקב"ה, ועד לחתונה באופן דנישואין, שזה יהי' בעיקר לעתיד לבוא, משא"כ עתה הרי זה במעמד ומצב דאירוסין, כמדובר כמ"פ.

ופותחין בברכה: שלכל לראש, יהיו ההכנות לחתונה בהצלחה. ואלו שכבר עשו את ההכנות והחתונה הייתה כבר – שיהי' להם המשך טוב ומוצלח, בהתאם לנוסח והתוכן דכל השבע ברכות, כולל גם הברכה האחרונה והשביעית, שיהי' "מהרה ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים" . . קול חתן וקול כלה" . .

. . ב. וזהו ג"כ העניין ד"מיסמך גאולה לגאולה" – שמיד מההכנות לחתונה, עוד לפני שממשיכים בזה – נזכה כבר מיד לגאולה האמיתית והשלימה . .

ושיתברכו בכל הענינים המוזכרים לעיל, הכוללים גם את כל הברכות האפשריות בעולם, כולל גם, ובמיוחד – הברכה דהגאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד ממש ובזירוז גדול, ובמיוחד ע"י השליחות לצדקה. ובפרט בנוגע לחתנים וכלות, שהמנהג הוא שמוסיפים צדקה משלהם (ועד"ז גם הוריהם, והמחנכים והמחנכות שלהם).

ועוד ועיקר – תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן שטר של דולר, לתת אותו (או חילופו) לצדקה, ובהוספה מדילי', לכאו"א מהחתנים וכלות שיחיו].

חלק משיחות ש"פ ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב

בקביעות כו"כ שנים פרשיות ויק"פ הם מחוברות, ובקביעות ש.ז. היא שפרשיות ויקהל פקודי הם פרשיות נפרדות. וביאור הענין בעבודת האדם: כללות עבודת האדם היא כמחז"ל "אני נבראתי לשמש את קוני", ולפעול גם בכל עניני העולם "לשמש את קונם". אך בזה גופא ישנם ב' אופנים והם מרומזים בשמות הפרשיות ויק"פ: א) "ויקהל" – שמגלה בכל עניני העולם את העבודה הכללית (שלמעלה מפרטים) ד"לשמש את קונם", ועי"ז פועל אחדות בכל עניני העולם, ועאכו"כ בבנ"י ע"י הענין דאהבת ואחדות ישראל. ב) "פקודי" – (לאחרי העבודה הכללית המאחדת את כל הפרטים – ה"ה) מגלה בכל פרט ופרט את החידוש המיוחד בענינו הפרטי לשמש את קוננו. וזהו החידוש בקביעות ש.ז. שקוראים פ' ויקהל בשבוע בפ"ע ופ' פקודי בשבוע בפ"ע – שבזה מודגש שישנה שלימות בעבודה דויקהל בפ"ע – שמגלים את האחדות הכללית בהבריאה ובבנ"י, ולכן אי"צ לחכות עד שמגלה בכל פרט את העבודה דפקודי.

ויש לקשר זה (ענין האחדות) עם פ' שקלים שקוראים היום: ידועה השאלה במ"ש "עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה", ולכאורה הול"ל שיש ליתן "עשר גרה", ומדוע מדגיש הכתוב שצריך ליתן דוקא מחצית מעשרים גרה? והביאור בזה: מחצית השקל מורה על העבודה דאחדות ישראל. ולכן מדגישים שכאשר יהודי נמצא בפ"ע ה"ה רק "מחצית", ובכדי להיות "שקל הקודש" עליו להתאחד עם יהודי שני, ועד להתאחד עם כאו"א מבנ"י. וזהו קיום המצוה ד"ואהבת לרעך כמוך", שפירוש "רעך" הוא לא רק יהודי שנמצא קרוב אליו אלא אפי' יהודי שנמצא בקצוי תבל. והסיבה לזה היא, כמו"ש אדה"ז בתניא, שכאו"א מבנ"י הוא "חלק אלוקה ממעל ממש", והרי "העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו" – וא"כ הרי כל בנ"י הם מציאות אחת. ואפי' במקרה שיש לשלול אצל חברו ענין בלתי-רצוי – הרי הצורה הכי יעילה לפעול זאת הוא ע"י שמשפיע עליו בדרכי נועם ובדרכי שלום.

והנה, כהקדמה לפעול את האחדות (ויקהל) בעולם ובבנ"י – יש להתחיל עם האחדות (ויקהל) בינו לבין קוננו. וזהו גם א' מהביאורים במ"ש "עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה" – שכאו"א מבנ"י מאוחד עם הקב"ה בתכלית ועד שהם "חד ממש", ולכן כאו"א מישראל הוא רק חצי והקב"ה הוא (כביכול) החצי השני, ולכן הקב"ה – שנתלבש בעשר ספירות – הוא כמו עשר גרה, וכאו"א מישראל – הכלול מעשר כוחות הנפש – הוא עשר, ודוקא ע"י איחודם יחד נעשים ל"עשרים גרה" – שקל הקודש. וביאור הענין: הדבר הראשון שיהודי עושה "מיד כשניעור משנתו" אומר "מודה אני", שזה מורה על התאחדותו עם הקב"ה בתכלית, וזהו עבודה כללית כפי שהוא לפני ולמעלה מפרטי העבודות דמשך היום (ע"ד העבודה הכללית דויקהל, כנ"ל). וזהו גם הדיוק בהנוסח "מודה אני לפניך", שמתחיל עם ענין ההודאה, ולא עם "אני לפניך" – מכיון דזה שכאו"א מבנ"י מאוחד בתכלית ("אני לפניך") עם הקב"ה הרי זה דבר הפשוט, ואי"צ להדגיש זאת, ולכן מתחיל ומדגיש רק עם העבודה שלו – "מודה". ויש להוסיף, ש"מיד כשניעור משנתו" – כולל גם מ"ש הרמב"ם "ישנים . . בהבלי הזמן" (ל"ע ול"ע), שצ"ל ניעור גם משינה זו, ותחילת העבודה היא שידע שהוא "חד ממש" עם עצומ"ה, שהרי הוא חלק אלוקה ממעל ממש.

כל הנ"ל בהדגשה מיוחדת, כשרואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות – קיבוץ גליות דבנ"י מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעלי' היא באין-ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז. [ולהעיר שרבותינו נשיאינו לא היו באה"ק, ואפי' לא בביקור, וגם נסיעת כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' מפני שנמנע ממנו לבקר ב"קברי-אבות" דראסטוב, וליובאוויטש וכיו"ב]. ובמיוחד בעמדנו בשנה שהר"ת שלה הי' תהא שנת נפלאות בכל מכל כל.

ההוראה למעשה בפועל מפ' שקלים: שיש להוסיף בנתינת הצדקה, שהרי בצדקה יש כמה דרגות: מעשר, חומש, "כל אשר לאיש יתן בעד נפשו". ולהחליט בזה עוד בשבת זו, וגם להתחיל בזה כגון ע"י נתינת מאכל ומשקה וכיו"ב. וגם באופן הנתינה ישנה הוראה מפ' שקלים: נתינת מחצה"ש היתה בשביל קרבנות ציבור, וידוע ביאור אדה"ז בפירוש הפסוק "אדם כי יקריב מכם קרבן להוי"ש" שכדי שהאדם יתקרב לה' הוא ש"מכם קרבן להוי"ש", שנותן כל מציאותו לה'. ומזה מובנת ההוראה למעשה בפועל, שנתנת הצדקה וגמ"ח צ"ל באופן שמכניס בזה כל עשר כחות נפשו, שנוסף להעשי' בפועל, חושב ומדבר עד"ז כו'. ועי"ז מזרזים את הגאולה שתבוא תומ"י ואז יעשה הקב"ה את צדקתו שמקבץ כל בני"י "קהל גדול ישובו הנה".

מענות קודש

מענות קודש

מאת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
לאם החתן, בריינה מלכה פבזנר (גינזבורג) שתחי'

א

[תשמ"ג-ד]

על פ"נ שכתבה ביום הולדתה ה-11:

ענה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א [במכתב, עם חתימת מזכיר]:

המכתב מי"ז סיוון נתקבל, ויקרא בעת רצון על הציון הק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר
זצקלולה"ה נבג"מ זי"ע.

ב

[כ"ב אלול תנש"א בחלוקת השטרות לצדקה]

אם החתן מסרה לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את הספר באנגלית - The Alef-
Beit של אביה, הרב יצחק גינזבורג:

(הריל"ג הציג את אמא ואמר שהביאה ספר באנגלית של הרב גינזבורג שיחי')

כ"ק אד"ש מה"מ: א גרוייסע יישר כח. [=יישר כח גדול] פון [=של] גל עיני?

המזכיר: יא.

כ"ק אד"ש מה"מ: ברכה והצלחה. פאר א ספר דארף מען צאלן [=על ספר צריך
לשלם]. [דולר שני]. צו אפגעבן אויף צדקה פאר'ן טאט'ן [=לתת לצדקה עבור
האבא]. [דולר שלישי].

אמא: תודה רבה.

כ"ק אד"ש מה"מ: שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה.

ג

[ז' תשרי תשנ"ב בחלוקת השטרות לצדקה]

ברכה והצלחה.

ד

[כ"ב מר - חשוון תשנ"ב]

על מכתב בו כתבה על לימודיה בסמינר בית חנה בצפת ובקשת ברכה וכו',
ענה כ"ק אד"ש מה"מ: אזכיר על הציון.

ה

[אייר תשנ"ג]

על מכתב בו כתבה על סיום שנה ג' בסמינר, ובקשת ברכה ושאלה את כ"ק אד"ש
מה"מ:

- א. האם להמשיך ללמוד שנה ד' בסמינר בית רבקה?
- ב. האם לעסוק בהוראה בשנה הבאה?

ענה כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מ על השאלה הראשונה בראשו הק': להמשיך ללמוד.

ו

[ו' תמוז תשנ"ג]

על מכתב בו שאלה בהמשך למענה הקודם, האם בשנה הבאה רק ללמוד, או להתחיל
גם לעסוק בהוראה, ובקשת ברכה:

ענה כ"ק אד"ש מה"מ בראשו הק': גם לעבוד בתור מורה וברכה.

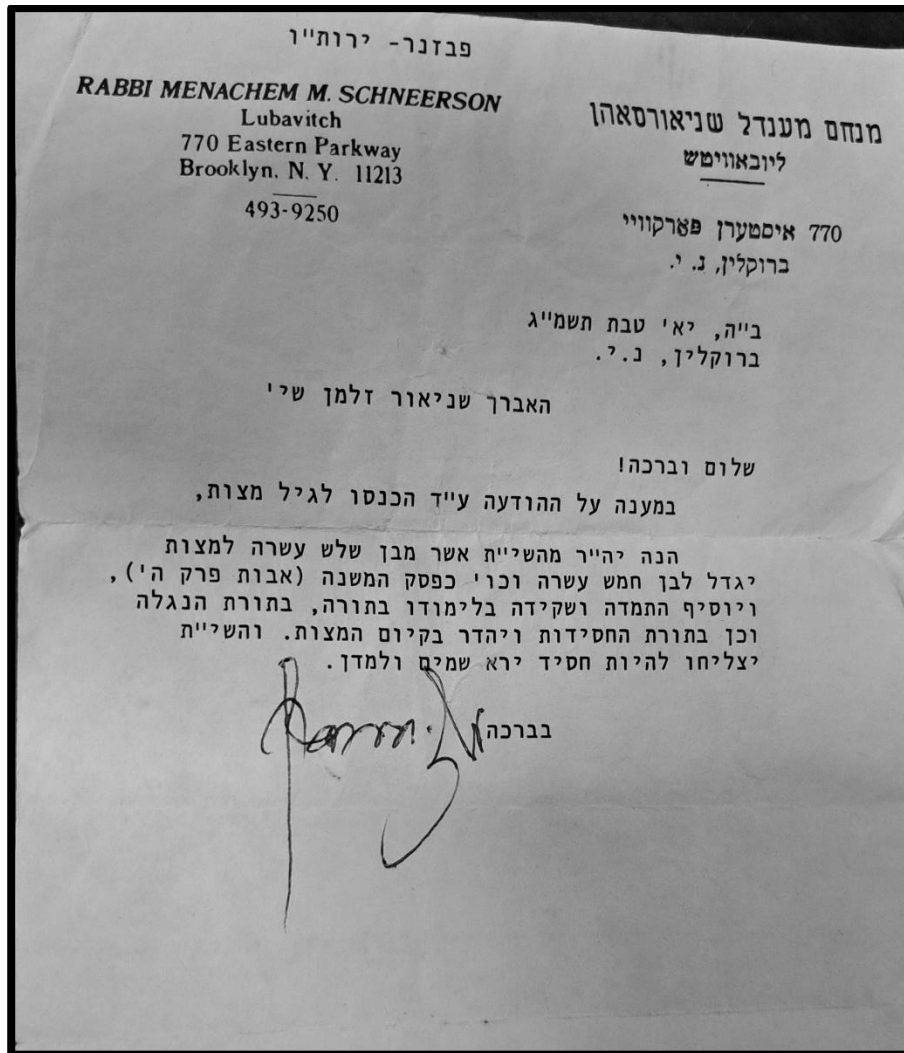
מענות קודש

מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
[וסיפורים בחצרות קודש כ"ק אד"ש מה"מ]
לאב החתן, הרה"ת שניאור זלמן פבזנר שי'

א

[טבת תשמ"ג]

מכתב לבר מצווה

ב

[אלול תשמ"ח]

על דו"ח מהיארצייט של אביו ע"ה ומאמירת המשניות וכו', ענה כ"ק אד"ש מה"מ:
התקבל ות"ח [ותשואות חן] והזמן גרמא שנת הקהל אזכיר על הציון.

ג

[חורף תשמ"ט]

ביום שנסע לארה"ק, בסוף תפילת ערבית בירך כ"ק אד"ש מה"מ בחיוך רחב:
א פאר געזונטערייט.

* בשנת תשמ"ט הרב פבזנר שיחי' היה צריך ליסוע לארה"ק. כ"ק אד"ש מה"מ התפלל לפני התיבה אז בביתו הק' על רעייתו הרבנית נ"ע. בסיום התפילה חיכה לכ"ק אד"ש מה"מ לקבל ברכת א פאר געזונטערייט, ובפועל משהו ניגש לכ"ק אד"ש מה"מ ודיבר עימו, וכ"ק אד"ש מה"מ עלה במדריגות. הוא לא רצה לטוס מבלי לקבל את ברכת כ"ק אד"ש מה"מ, והכניס דרך א' המזכירים בקשת ברכה. בפועל התברר שמכיוון שהיה רוח חזקה הטיסה נדחתה לערב, והוא הספיק תפילת מעריב ולאחר מכן קידוש לבנה [שנדחה ממוצאי שבת, והי' באותו יום בזכות הרוח החזקה שפיזרה את העננים].
לאחר התפילה, בירכו כ"ק אד"ש מה"מ ולאחר ברכתו הק' נסע לשדה התעופה והספיק את הטיסה.

ד

[תש"נ]

על הצעת שליחות ביחד עם חבריו בישיבה:
ענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א: השליחות כאן ערב שבת אחר הצות וכיו"ב
אזכיר על הציון

ה

[אדר-ניסן תש"נ]

על השאלה האם לנסוע לארה"ק בחודש ניסן לחתונת אחיו, ענה כ"ק אד"ש מה"מ:
להתייעץ עם הנהלת הישיבה.

ו

[קיץ תנש"א]

על דו"ח מלימוד מאמרים בגאולה ומשיח בע"פ ע"י תלמידי התמימים שאורגן ע"י הרב פבזנר שיחי', ובסיום הדו"ח היה כתוב ויהי רצון שעיי"ז כ"ק אדמו"ר שליט"א יתגלה ונשמע תורה חדשה מאיתי תצא

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הקיף את הויהי רצון בעיגול וענה: אזכיר על הציון

ז

[תמוז-אב תנש"א]

במסלול המבצעים בימי שישי, הרב פבזנר הי' עושה מבצעים בבית אבות א' בניו יורק עם חברו מנחם מענדל אלפרוביץ'. באותו בית אבות הייתה אישה מבוגרת שלא הרגישה טוב כ"כ. והיא לא הסכימה אף פעם להדליק נרות שבת. והיא ביקשה:

לבקש מכ"ק אד"ש מה"מ ברכה לרפו"ש, ואמרה שאם היא תבריא, תתחיל לקיים תומ"צ. על שאלה זו ענה כ"ק אד"ש מה"מ:

עושה תנאים עם הקב"ה! תתחיל מיד לחיות ע"פ שו"ע. אזכיר על הציון. [לרפו"ש].

*ביום שישי לאחר-מכן אמרו לאישה את מענה כ"ק אד"ש מה"מ, ורצו שתדליק נרות שבת. מכיוון שאסור להדליק אש בבית הרפואה, הכינו מראש נר קטן שדולק קצת זמן (חתכו את הנר לרבע). ובאמת הגיעו אליה והיא הדליקה נר שבת קודש. לאחר שהיא הדליקה, המתינו ליד הנר, להשגיח עליו עד שיכבה. ובנתיים דיברו איתה וכו'. בפועל הנר לא נכבה בזמן הצפוי, ונשארו ליד הנר שעתיים, והוא עדיין לא נכבה.. למרות שהיה ממש חתיכה קטנה.. שהגיע השעה 10 בלילה הם החליטו לחזור ל-770, למרות שר השבת עדיין דלק.

לאחר שבועיים שהגיעו שוב להדליק איתה נרות שבת, והתברר שהיא נפטרה ביום שני ד' מנחם אב תנש"א. לאחר שהדליקה נרות שבת ביום שישי שלפניו..

באותו יום בלילה, לאחר שכ"ק אד"ש מה"מ חזר מהאהל, לאחר תפילת ערבית, כ"ק אד"ש מה"מ אמר שיחה, בה דיבר על פטירתו של הרמ"ק שהייתה ללא שום סיבה מלבד חטא עץ הדעת..

ח

[כסלו תשנ"ב]

ע"פ הוראת כ"ק אד"ש מה"מ לארגן התוועדות י"ט כסלו, הרב פבזנר שיחי' ארגן עם הרב אברהם קרביצקי שיחי' התוועדות לדוברי עברית בברכת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א.

בש"פ וישלח ט"ז כסלו תשנ"ב קיבל בקבוק משקה מכ"ק אד"ש מה"מ עבור ההתוועדות.

ט

[קיי" תשנ"ג]

על בקשת ברכה לנסיעה לארה"ק ענה כ"ק אד"ש מה"מ בראשו הק'*

ברכה

*באותו זמן היה חששות בקשר לטיסה, והמזכיר ביקש מהרבי ברכה שהטיסה תעבור בשלום, ולא יצטרכו לעשות תחבולות וכו', ובאופן ניסי הטיסה עברה בשלום.

י

[תשנ"ג]

במסלול המבצעים של הרב פבזנר שיחי' היו שני חנויות של ישראלים איתם עמד בקשר וקירב אותם ליהדות. בתשנ"ג הביא אותם ל770 לחצרות קודש של כ"ק אד"ש מה"מ ללמוד ולהתפלל במחיצתו הק'.

באותה תקופה כ"ק אד"ש מה"מ היה יוצא בימי החול לפעמים לתפילות מנחה ומעריב בחדר המיוחד במערב 770, ולאחריהם בדרך כלל יוצא למרפסת ומעודד בראשו הק' שירת "יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד". הי' שעה מסוימת שאם כ"ק אד"ש מה"מ לא יצא למעריב, בדרך כלל לא היה יוצא בהמשך הערב.

שהגיע ביחד עם המקורבים ל770, הם ראו קהל שיוצא מ770, והתברר שכנראה כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מ לא יצא היום. כמוכן הם התאכזבו, וכשנכנסו ל770 ללמוד, פתאום בשעה מאוחרת לפי ערך, שבה נדיר שכ"ק אד"ש מה"מ יוצא לתפילות הוכרז "מעריב נאו", וכ"ק אד"ש מה"מ יצא לתפילת מעריב, ובזכות ש770 היה יחסית ריק, הם עמדו במקום קרוב יחסית לכ"ק אד"ש מה"מ, ולאחרי התפילה יצא כ"ק אד"ש מה"מ למרפסת ועודד שירת "יחי".

י"ט אדר ה'תשפ"ה

יא

[כ"ח שבט ה'תשנ"ד]

על הצעת השידוך של הורי החתן שיחיו:
ענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בראשו הק' לחיוב.

גאולה ומשיח

- א. 3 מושגים בגאומ"ש ע"פ סדר הא"ב.
ב. כמה שאלות ותשובות בעניין חייו הנצחיים של כ"ק
אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מושגים בגאולה ומשיח
ע"פ סדר הא'-ב'
- ג' אותיות ראשונים -

א - אחדות ה'

א' מהחידושים העיקריים והיסודיים בתורת החסידות, הוא אחדות ה', דאינו רק שה' הוא אחד הפשוט² (שאינו מורכב כלל), ולא רק שהקב"ה הוא הבורא היחידי והשליט היחידי בכל העולמות, אלא - שהקב"ה הוא המציאות היחידה, ואין שום מציאות חוץ מהקב"ה³. ובלשון אדה"ז בתניא⁴: "שכמו שהי' הוא לבדו הוא יחיד ומיוחד קודם הבראם כן הוא לבדו הוא יחיד ומיוחד אחר שבראם". [ומאז שנתגלה פי' זה באחדות ה', ה"ז נכלל בחיוב דמצות אחדות ה'⁵].
וא' מהענינים העיקריים לעתיד לבוא⁶ הוא שאז תתגלה אחדות ה', היינו, שאז יתגלה בכל העולם כולו שאין שום מציאות אחרת זולתו ית', 'אין עוד מלבדו'⁷. שזוהי השלימות של "אתה הראת לדעת . . אין עוד מלבדו" שהי' במ"ת⁸.
ובעבודת האדם (כהכנה למעמד ומצב זה דלע"ל)⁹ - הוא שהאדם ירגיש ויחוש בכל עניניו שאין עוד מלבדו, שזוהי העבודה ד"אני¹⁰ לא נבראתי אלא לשמש את קוני", שהמציאות של האדם בכלל לא ישנה ("אני לא נבראתי"), והדבר היחידי שישנו הוא רק ה"לשמש את קוני".

ב - בית המקדש השלישי

מעיקרי הגאולה הוא¹¹ - בנין בית המקדש השלישי, ובו כלולים כל הענינים והמעלות שיהיו לאח"כ¹².
המעלה המיוחדת דביהמ"ק השלישי הוא הנצחיות, שאין אחריו חורבן, "בנינא דקוב"ה"¹³. ולכן הוא כנגד יעקב שמדתו היא אמת, אמת שאין שייך בה הפסק ושינוי¹⁴.
בביהמ"ק השלישי יהיו כלולים ב' המעלות דבית ראשון ודבית שני¹⁵. המעלה דבית ראשון - הוא בגילוי אלוקות שבו (משא"כ בית שני שחסרו בו ה' דברים¹⁶) (ארון הברית, שכינה, אורים

2 רמב"ם הל' יסודי התורה פ"א ה"ז, שם פ"ב ה"י.

3 ראה בכ"ו בסהמ"צ להצ"צ מצות אחדות ה' (פ"ג). המקומות שנסמנו בהערה הבאה.

4 לקו"א פרק כ', וראה שם פל"ג, שעהיה"א פ"ג, פ"ו (פ, ב), פ"ז.

5 ראה לקו"ש חל"ה עמ' 9-28 (ס"ו). ושם, ש"מי שאינו לומד ומאמין בהם ה"ז פגם באמונתו בה', וה"ז בדקות דדקות ענין של כפירה באחדות ה'".

6 כ"ה הלשון בשיחת ליל שמח"ת תשנ"ב ס"ב.

7 תניא פל"ו, וראה גם בפל"ג: "יחוד ה' האמיתי, אשר אפי' בארץ מתחת אין עוד מלבדו, וזו היא דירתו בתחתונים".

8 ראה תניא פל"ו שם, שבמ"ת זה הי' "מעין זה", ובשיחה דשמח"ת הנ"ל ס"א שזוהו רק מעין זה.

9 ראה בכלל הבא לקמן שיחת ליל שמח"ת הנ"ל. ושם, שי"ל שהסיבה בעיכוב המבהיל של הגאולה, הוא כיון שחסר בעבודה זו, אך כעת הוסר גם עיכוב זה, ו"הכל מוכן לסעודה" בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

10 משנה וברייתא סוף קידושין. למקור גירסא זו ראה בשיחת שמח"ת הנ"ל הערה 29. וע"ש שם בשיחה באריכות החילוק בין גירסא זו לגירסא הנפוצה ד"אני נבראתי לשמש את קוני".

11 כ"ה הלשון בד"ה גדול יהי' שבהערה הבאה.

12 ראה ד"ה גדול יהי' תשכ"ב ס"ב. סה"מ מלוקט ח"ד עמ' שלג-ד.

13 ראה שיחת ש"פ מטו"מ תנש"א ס"ה וש"נ.

14 ראה במאמר גדול יהי' הנ"ל ס"א (מלקו"ת).

15 ראה שיחת ש"פ ואתחנן תנש"א ס"ה, ובהנסמן שם הערה 42. ועוד.

16 יומא כא, ב.

ותומים וכו'). והמעלה דבית שני הוא בקביעותו בעולם, שגדול יותר בבנין ובשנים¹⁷. ובית שלישי, יכול את ב' המעלות, גם גילוי אלוקות כבבית ראשון, והרבה הרבה יותר מזה (גילוי אלוקות בדרגא הכי נעלית), וגם יהי' יותר קבוע בעולם כבבית שני, והרבה הרבה יותר מזה (קביעות בעולם באופן נצחי).

ג - גאולה

השם העיקרי של הגאולה האמיתית והשלימה הוא "גאולה" (ולא לשון אחרת מד' הלשונות של גאולה, כיציאה (וע"ד יציאת מצרים) וכו'). ומכאן, שאפשר לקבל מושג על תוכנה של הגאולה מהתבוננות בשמה גאולה, כיון שתוכן כל דבר מתבטא בשמו¹⁸.

והענין הוא¹⁹: תוכנה של הגאולה הוא לא לבטל ולעזוב את הגלות, ולהביא מצב חדש של גאולה²⁰, אלא המלה גאולה כוללת בתוכה את הגולה, והיינו, שהגולה נשארת בתוך הגאולה, אלא שמוסיפים א' בגולה, היינו שחודר בכל דבר ודבר של הגלות (בתוך מציאותו) הא' שבו, מתגלה האמת והפנימיות (האלוקות) של כל דבר. ולפ"ז יוצא שכל הענינים (החיוביים) בגלות ישארו, אלא שהם - יגאלו, ישתחררו, תתגלה הפנימיות שלהם.

יתרה מזה: לא רק שהגאולה כוללת בתוכה את הגולה (שעדיין אי"ז ביאור מספיק מדוע דוקא ע"ש פרט זה שבגאולה תקרא שמה (תוכנה) של הגאולה - גאולה), אלא שהגאולה נעשית ע"י הגולה, בלי ה'גולה' לא יהי' 'גאולה', הגאולה, מורכבת ונעשית ע"י הגולה בתוס' א':

תכלית בריאת העולם היא ש'נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים', וענין זה יתממש בגאולה, שאז העולם יהי' דירה לה' בתחתונים, והיינו, שהאלוקות היתה בגילוי קודם בריאת העולם, וכל התוכן והחידוש של הגאולה, הוא שהאלוקות תהי' בגילוי בתחתונים, שזהו דוקא ע"י העבודה בעולם הזה הגשמי, בגולה. שאז נעשה דירה בתחתונים, שזהו תוכנה של הגאולה, גולה בתוס' א'.

ובלשון אדה"ז בס' התניא²¹: תכלית השלימות הזוה של ימות המשיח ותחיית המתים שהוא גילוי אור א"ס ב"ה בעוה"ז הגשמי תלוי במעשינו ועבודותינו כל זמן משך הגלות", שהגאולה תלוי בעבודה בגולה, שע"ז נהי' גאולה.

17 ב"ב ג, סע"א.

18 שיחת ש"פ אחו"ק נ"א ס"ב.

19 ראה בכל הבא לקמן באריכות בשיחות ש"פ אחו"ק נ"א הנ"ל, שיחת ש"פ אמור נ"א.

20 וע"ד אור וחושך, שמגיע האור ודוחה (מבטל) את החושך (יוצאים מהחושך ובאים לאור).

21 תניא ריש פל"ז.

**כמה שו"ת בעניין חייו הנצחיים של נשיא דורינו,
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
בשפה פשוטה**

א) למה אומרים שהרבי חי וקיים, והרי ראינו..?

לכל לראש, שאלה מצויינת! הגמרא שואלת את זה. הגמרא (תענית ה, ב) אומרת ש"יעקב אבינו לא מת", ושואלת הגמרא מיד את השאלה הנ"ל "וכי בכדי ספדו ספדייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא"? היינו, איך אפשר לומר שהוא חי אם ראינו הפוך.. ומתוצת הגמרא: **מקרא אני דורש, ומביאה הגמרא פסוק שממנו לומדים שיעקב אבינו חי!**

והיינו, שלמרות שהגמרא יודעת שספדו ושחנטו ושקברו, בכ"ז **מקרא אני דורש**, ואם זה מה שכתוב תורה זה האמת! ובלשון רש"י: **"נדמה להם שמת אבל חי היי"**.

ועד"ז בנדו"ד, **המקרא אומר לנו שהרבי חי!** ולכן כל מה שראינו אחרת הכל זה "נדמה", אבל האמת היא כפי שכתוב במקרא, הוא חי!

ב) איזה מקרא יש שאומר שהרבי מליובאוויטש חי וקיים?

כתוב מפורש בתורה "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", וש"ועשית ככל אשר ירוך", והרבי עצמו הבטיח לנו מפורשות שהוא יחי' איתנו בגופו הגשמי עד הגאולה האמיתית והשלמה בלי הפסק כלל. (שיחת ש"פ בא תשנ"ב סוף סי"ג, ושם, שזהו כל החידוש של דורנו בהיותו דור הגאולה, שחודרים לגמרי לגמרי בגשמיות. וכן (אפשר לראות זאת גם בוידאו) עודד נמרצות את שירת החסידים אשר "יחי.. לעולם ועד", גם מתי שכלל לא הי' נראה כך לעיני בשר, וע"פ תורה "מעשה רב" (מעשה שכך ארע זה יותר חזק מאשר דיבור שהורה כך)). והיות שכך, ע"פ המקרא יודעים אנו בוודאת שזו המציאות האמיתית שהרבי חי וקיים בגופו הגשמי.

בנוסף לכך, הגמרא (סוכה נב, א) אומרת מפורש שעל מלך המשיח לחיות חיים נצחיים, ויש על זה **מקרא** ("חיים שאל ממך נתת לו אורך ימים עולם ועד") והוא הודיע לנו שהוא מלך המשיח (משפטים תשנ"ב, ובהערה 148. מעשה רב של עידוד יחי אדמו"ר מלך המשיח לעולם ועד, ועוד). כן רבנים פסקו פס"ד שהוא מלך המשיח (אייר תנש"א) ושעליו לחיות בחיים נצחיים ("א ניסן תשנ"ב).

ג) אז למה לא רואים אותו?

א. גם יעקב אבינו לא ראו שהוא חי, ואדרבה, ראו ההפך הגמור, שחנטו וקברו וכו', ובכ"ז, כיון שכך המקרא אומר זו האמת? אף אם איננו רואים. ועד"ז כאן שיש את המקרא, וכנ"ל.

ב. בהיותו מלך המשיח, כנ"ל, מביאים המדרשים (רש"י דניאל פרק י"ב פסוק י"ב, ועוד) שתהי' תקופה לאחר תחלת התגלותו של מלך המשיח בה יהי' **נכסה** אך אח"כ יחזור ויתגלה, ולזה אנו

מחכים שברגע זה ממש יתגלה ונראה אותו כל בני" ביחד בביהמ"ק השלישי בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

ד) הרי יש דין בהל' עדות שאם שני עדי מעידים על אדם שמת, ה"ז המציאות ע"פ תורה ומאי שנא בעניננו?

דין עדות הוא גזרת הכתוב ותוקף של דין תורה (לקו"ש חכ"א עמוד 62, וש"נ), ובלשון הרמב"ם (הל' יסוה"ת ספ"ז): "נצטוינו לחתוך את הדין ע"פ שני עדים כשרים, ואע"פ שאפשר שהעידו בשקר, הואיל וכשרים הם אצלנו מעמידין אותן על כשרותן", ושע"ז מצווים אנו להאמין בא' שראוי לנבואה שעשה אות, אך (רמב"ם שם פ"ח ה"ג) "אם עמד הנביא ועשה אותות ומופתים גדולים ובקש להכחיש נבואתו של משה רבינו אין שומעין לו, ואנו יודעין בבאור שאותן האותות בלאט וכשוף הן. לפי שנבואת משה אינה על פי האותות כדי שנערוך אותות זה לאותות זה. . והואיל ואין אנו מאמינים במופת אלא מפני המצוות שצונו משה היאך נקבל מאות זה שבא להכחיש נבואתו של משה שראינו וששמענו", ועד"ז אם בא להכחיש כל דבר בתורה (שם פ"ט).

ועד"ז בעניננו, הואיל וכל מה שמקשיבים לעדים, הוא רק כי כך נצטוינו בתורה, אם הם באים להכחיש מ"ש בתורה, אין לזה שום משמעות, כי אנו יודעים בודאות שאין זה נכון. ובלשון הרשב"א²²: "ואם תשוב, ומה נעשה וכבר ראינו בעניננו. . . זו היא שאמר ר' יהושע בן לוי לרבי יוסי בן נהוראי על דא את סמיך כלומר אי אפשר וכאילו אתה מעיד על שאי אפשר שראית בעיניך. . . ואם יתחזק בטעותו ויאמר לא כי אהבתי דברים זרים והם אשר ראו עיניהם ואחריהם אלך, נאמר אליו, להוציא לעז על דברי חכמים אי אפשר ויבטל המעיד ואלף כיוצא בו ואל תבטל נקודה אחת ממה שהסכימו בו חכמי ישראל הקדושים הנביאים ובני נביאים ודברים שנאמרו למשה מסיני".

דוגמא נוספת לדבר: הרמב"ם פוסק (קידוש החודש פ"א ה"ו): "ואם ידעו בחשבון שאי אפשר שיראה אין יושבים יום שלושים ואין מצפין לעדים, ואם באו עדים יודעין בודאי שהן עדי שקר או שנראת להם דמות לבנה מן העבים ואינה הלבנה הודאית", ואם כך בשיודעים ע"פ החשבון (שלא מסתמכים על עדים), כ"ש כשיודעים ע"פ התורה, וכמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ²³: "ומובן, שהעובדה שאינו רואה את העגלות – אינה משנה את מציאות קיומן של העגלות באופן נצחי. ואדרבה: מכיוון שהתורה אומרת שהעגלות קיימות, הרי מציאותם של העגלות היא בתכלית ההתאמתות עוד יותר מאשר דבר שרואה בעיניו, שכן, דבר שרואה בעיניו, יתכן שאינו אלא דימיון בלבד, ואילו כאשר התורה מעידה על קיום הדבר, הרי זה מציאות אמיתית, בכל התוקף וכו'".²⁴

22 שו"ת הרשב"א סימן צ"ח, ע"ש באריכות, וראה בתחילת התשובה: והריני מאריך עמך בדבר זה כדי שיהא לך ולכל ירא וחרד בדבר ה' גדר בנויה ולא יעשו דברי חכמי ישראל המקודשים כגדר הדחוי' ועלה שועל ופרץ. 23 התועדויות תשמ"ז ח"א עמוד 101.

24 ובהמשך השיחה: "ועניין זה – שתכלית ההתאמתות היא בנוגע למציאות ע"פ תורה – מונח בפשטות אצל כאו"א מישראל, גם ילד קטן, אשר, מיד כשנולד מקיפים אותו בעניני קדושה, "שיר המעלות", וכיו"ב, ומנגנים לו ב"שיר ערש" אודות מעלת התורה, "כי טוב סחרה מכל סחורה", אע"פ שאינו שייך עדיין להבנה והשגה, "בטרם ידע הנער מאוס ברע ובחור בטוב", ובמילא, כתוצאה מחינוך זה, אין צורך להסביר לו שמציאות אמיתית היא – מציאות ע"פ תורה!

ה) מה זה משנה לי לדעת שהרבי חי וקיים בגוף גשמי?

חשוב ביותר! ובהקדים: נמצאים אנו בתקופה גורלית ביותר לבני שבכל הדורות! רק בגאולה נקלוט באיזו "זמן" הכי חשוב היינו..

הקב"ה ברא את העולם לפני 5785 שנים בשביל שתבוא הגאולה (תניא פל"ו, ראה גם סנהדרין צו, ב ועוד), וזה המטרה של כל קיום התומ"צ (תניא שם), אז יגיע העולם לשלימותו, נראה את הקב"ה במוחש, נוכל לקיים בפועל כל בני ישראל (האבות, משה רבינו וכל בני שבכל הדורות שיקומו לתחייה) את כל התורה והמצוות (כל הקרבנות, טומאה וטהרה, וכו'), מלכות מלך המשיח תשלוט על כל העולם וכולם ברצון ובשמחה יהיו תחתיו, ויקיימו כל חוקי, שהם חוקי התורה והמצוות, נראה את הקב"ה במוחש ("עין בעין יראו בשוב ה' ציון") וכו'.

והנה, אחרי שנחרב בית ראשון הי' גלות 70 שנה והגיע בית שני, אחרי שנחרב בית שני התחיל גלות, וממשיך 70 שנה, 700 שנה, זה כבר לא נורמלי.. הגאולה צריכה כבר להגיע. הן אמת שגלות זו הולכת להביא גאולה אמיתית ושלימה ונצחית (הרבה יותר מבית שני שבא אחרי הגלות שאחרי בית ראשון) וצריך לכך יותר עבודה, אך כמה כבר אפשר? בני שבכל הדורות סבלו רדיפות קשות, ייסורים וכו' ולמרות כל זה למדו תורה וקיימו מצוות במס"נ ממש, כל אחד מבין שכבר הגאולה צריכה להגיע, העולם צריך להגיע לתכליתו!

ואכן, זכינו ובדורנו הודיע לנו הרבי שליט"א מלך המשיח ברורות אשר אחרי עבודה רבה כ"כ של יותר מ1900 שנה של בני בגלות (ובפרט העבודה של הדורות האחרונים של גילוי החסידות שזה במיוחד כדי להכין את בני לגאולה (וכמו שאמר מלך המשיח לבעש"ט)) סיימנו את העבודה בגלות!! והרבי הבטיח שהגאולה תבוא בדור שלנו, שהוא הדור האחרון בגלות והדור הראשון בגאולה!

(דור היינו נשיא הדור, משה דור אחד, יהושע דור שני וכו', יש דורות ארוכים וקצרים יותר, ודורנו זה ממשיך בשיא תקפו עד שישלים את תפקידו הבאת הגאולה בפועל ממש! ולכן עלינו לדעת שהרבי חי וקיים וממשיך להיות נשיא דורנו עד הבאת הגאולה בפו"מ).

וכעת אנו נמצאים בתקופה מיוחדת (תקופת ימות המשיח) בה יש לנו עבודה מיוחדת, שנדרש מכל יהודי להתכונן לגאולה בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו לקבלת פני משיח צדקנו (בדיוק כמו שמתכוננים בבית לאורח חשוב שהולך להגיע, והרבה יותר). וזאת ע"י לימוד עניני גאולה ומשיח בשופי, בקשת הגאולה מהקב"ה בתפילה באמת ובפנימיות (את צמח דוד עבדך, ותחזינה עינינו ועוד) לימוד חסידות והשפעה על הסביבה בכל זה ככל שהיד מגעת, שמחת הגאולה, ועוד ועוד, כמבואר בשיחות הדבר מלכות תנש"א – תשנ"ב.

הרבי גם הכריז שזכינו שה' שלח את מלך המשיח לגאול אותנו, והרבי אמר ברור שזהו נשיא דורנו שהוא "המשיח היחידי שבדורנו". בנוסף לכך אמר הרבי שנשיא דורנו, הוא נביא דורנו והוא מנבא לכל בני שהנה זה משיח בא! ושעלינו לציית להוראותיו ועצותיו הטובות. (הרבי אמר זאת על חותנו הרבי הרי"צ, אך זהו דרכו בקודש שמייחס כל פעולותיו אל חותנו, וכפי שאמר (הסביר) כמ"פ ש'נשמתו בי', וראה בשיחת משפטים תשנ"ב הערה 148 שהרבי אומר שם שהתקופה השלישית בחייו של חותנו (נשיא הדור) היא זו שקשורה ל"מנחם", ודוק, וקל).

והתפקיד של כל בני ישראל כעת הוא לקבל את פני הרבי מלך המשיח ולזרו בכך את התגלותו, כיון ש"אין מלך בלא עם", וקבלת המלכות של העם בהכרזת "יחי המלך" (ובחתימה על קבלת

המלכות²⁵) מזרזת את התגלותו תיכף ומיד! (ראה שיחת ב' ניסן תשמ"ח, שדוקא במה"מ נוגע יותר העניין של יחי המלך מכל יהודי).

וכדי לדעת שגם כעת זה קיים ובכל התוקף, ואדרבה, רק מתחזק מוסיף והולך כל הפעולות של הרבי להבאת הגאולה מיד ממש, עלינו לדעת כפשוטו, שהוא חי איתנו כפשוטו ממש, (וכל העניינים הם אמת מוחלטת שממשיכים עד לרגע הבא מיד ממש ש) הרבי שליט"א מלך המשיח הולך לגאול אותנו תיכף ומיד ממש! וממילא הנדרש ממנו, להתכונן להתגלות זו ולהיות מוכנים אלי', ולכל לראש בהכרזת קבלת המלכות, המבטאת התמסרות מוחלטת:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

25 שהרבי שליט"א מה"מ עודד פעולה זו במענות חיוביות ושימשיך ובהוספה וכו'. וכמוכן, שהעיקר במעשה בפועל להתנהג בהתאם להוראותיו הק' בכל, כולל ופשוט קיום השו"ע בהידור (שמיני נ"א).

י"ט אדר ה'תשפ"ה

עבודת ה' בדור הגאולה

ענינים בעבודת ה' – חדורים בשליחות היחידה – קבלת פני משיח צדקינו.
הערה חשובה: הדברים נכתבו בסגנון התוועדותי, ולא באו לקבוע מסמרות ח"ו
וכללים, אלא רק סיכום התוועדותי לפענ"ד בכו"כ ענינים כפי שלמדתי ושמעתי
ממשפיעים וכו', ואפשר יהי' מזה לתועלת הרבים.

מחמת קוצר הזמן לא עבר ממש הגהה כדבעי וכו', ואעפ"כ לא רצינו למנוע
ההדפסה, ועם הקוראים הסליחה.

להערות והארות – אפשר לפנות בדוא"ל: 770770sp@gmail.com

תכל'ס! תפילה – למעשה!

תמים ואברך שרוצים להתחיל להתעסק בעבודת התפילה, הנה הסדר בזה (ע"פ הוראות רבותינו נשיאנו והמשפיעים), לכל לראש, הפשוט ביותר (אך גם הוא דורש עבודה) –

לקיים מצוות תפילה כהלכתה, ע"פ השו"ע. שישנם כמה דברים, שבלעדיהם, לא יוצאים ידי חובת תפילה! והרי זה כמו מי שמניח תפילין פסולות (שלא מקיים מצות תפילין) וכמו מי שלוקח אתרוג לא כשר, כך הוא לא מקיים את מצות תפילה ע"פ שו"ע. (אז אם אתה נעמד להתפלל כדי לקיים את החיוב המוטל עליך כיהודי ע"פ שו"ע, תעשה אותו כדבעי, במינימום האפשרי לפחות, שתצא ידי חובה!).

והם (המחויב להיות בתפילה ע"פ שו"ע): א) ידיעה כללית ומחשבה לפני התפילה אשר "דע לפני מי אתה עומד", שמדברים לקב"ה. ("גדלות הבורא ושפלות האדם"). – סימן צ"ח ס"א. ב) כוונה בפירוש המילות של הפסוק "פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון" שב"אשרי". ג) כוונה בפסוק ראשון של ק"ש "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", להמליך את הקב"ה (אלופו של עולם) בז' רקיעים וארץ (=ח) ובד' רוחות העולם (כמובן גם על עצמי, קבלת עול מלכות שמים, שהקב"ה הוא המלך שלי ואני העבד שלו וחייב לעשות כל מה שיצונוי כעבודת עבד). ד) כוונה של פירוש המילות בברכה הראשונה של תפילת שמו"ע מ"ברוך אתה ה'" עד "מגן אברהם".

ושוב, אדם חייב להרגיל עצמו בכוונות אלו אשר בלעדיהם, לא יוצאים י"ח תפילה, אך איתם, אף אם לא כיוון בשאר התפילה וכו' – יצא ידי חובה. (יש להדגיש שענין הא' והד' הנ"ל הם בכל ג' התפילות, גם מנחה וערבית (שחייב לכוון ברכב ראשונה בשמו"ע כדי לצאת י"ח בנוסף ל"דע לפני מי אתה עומד" ("גדלות הבורא ושפלות האדם")), וענין הג' ("שמע ישראל") בשחרית וערבית).

בנוסף לכך, ויחד עם זאת (שפשוט, אשר לא מעכבים את כל הענינים בעבודת התפילה עד שארגיל את עצמי בכל הנ"ל, אלא ביחד עם זאת, אף שכפשוט, צריך לשים לב לעיקר הנ"ל, לקיים קודם כל המצוה ע"פ שו"ע) יש להתעסק בעבודת התפילה החב"דית, כדרישות רבותינו נשיאנו ובפרט בתקופתינו זה, שהעבודה כעת היא "לחיות משיח" שגם עבודת התפילה היא חלק ב"לחיות משיח" (כפשוט, שזה בנוסף לעיקר, שיוכל לבוא אחרי זה, לקיים את השליחות של הרבי שליט"א מה"מ, שכל יהודי הוא שליח להכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבל פני משיח צדקנו, נשיא דורנו, כדי שיוכל לקיים את שליחותו ולהוציא את ישראל מהגלות, אך לשם כך ודאי צריך שהשליח בעצמו יהי' חדור בכך, שחלק עיקרי בזה נפעל ע"י עבודת התפילה (וכפי שויבא לקמן ע"פ שיחות כ"ק אד"ש מה"מ ב"דבר מלכות" מתנש"א-תשנ"ב).

להלן יוצגו הדברים במתכונת כללית, עם כל הדברים ביחד, החל מק"ש על המיטה ביום שלפנ"ז ועד להשפעה של התפילה לאחרי' על כל היום כולו, באופן מסודר, וכפשוט, שכל אחד, בהתייעצות עם ה"עשה לך רב" שלו יראה איך הוא יכול וצריך להתחיל ב"עבודת התפילה" לפי ערכו מכל המובא לקמן.

ההכנה לתפילה

א - ק"ש שעל המיטה:

חסידיים נהגו לומר, אשר כתוב בריש השו"ע שמיד בקומו בבוקר "יתגבר כארי", אך האם ראינו פעם חמור שהלך לישון וקם בבוקר ארי'? לא. כדי לקום ארי' צריך לישון כמו ארי'. ובשביל זה צריך לישון כמו חסיד.

ק"ש שעל המיטה ענינה הוא לעשות חשבון צדק על כל היום כולו (ראה באריכות לפי ערך במאמר "נעשה נא עליית קיר" תרצ"א בתחילתו), שהאדם מעביר במחשבתו איך שעבר עליו היום, ומה צריך שיפור, וכיצד יתקן זאת להבא, למחר, עם החלטה נחושה, כפתגם דאותו חסיד "אז מארגן וועט זיין א גאר אנדערש", שלמחר יהי' אחרת לגמרי, וביחד עם זה לבוא ולמסור לקב"ה ולומר לו "בידך אפקיד רוחי", כמו אחד שמכניס דברים לסל ומגיש אותם למישהו, כך יהודי לוקח את כל המחשבה דיבור ומעשה שלו ומגיש אותם לקב"ה "קח", "בידך אפקיד רוחי" עם כל מה שעשיתי היום. ואם ח"ו היו ענינים בלתי רצויים, הרי מתקנם ע"י תשובה, שמחליט שמתחרט על העבר ומקבל על עצמו לעתיד שלא יחטא יותר כו', ומתוך שמחה על ששב להדבק בקב"ה (תשובה עילאה) מפקיד את נשמתו אצל הבורא.

[וכמובן, שאת הק"ש שעל המיטה עצמה אומר בכוונה בפירוש המילות (וכידוע שהכוונה ב"כוונה עצומה בק"ש שעל המיטה" שבתניא פ"ז הוא פירוש המילות) בצורה מתאימה בכובע וחליפה וכו'.

כן יש להעיר אשר בשיחת ש"פ כי תשא ה'תשנ"ב הרבי שליט"א מה"מ מוסיף אשר כבר תפילת ערבית (עד לפסוק "אך צדיקים יודו לשמך . . .") ענינה הוא החשבון נפש והגימ"ל (כסגנון השיחה שם) של כל היום כולו].

וגם אח"כ, אחרי ברכת המפיל, הנה אומר הרבי רי"צ אשר חסיד לא יושן מברכת המפיל, אלא הוא מהרהר במחשבתו אח"כ שורות תניא בע"פ וכדו' ונרדם מתוך זה (אחרי שמכין כמובן נעגל וואסער (נטילת ידיים) ליד המיטה), ונרדם באופן כזה אשר כלשון כ"ק אד"ש מה"מ (י"ג ניסן תשמ"א): "כאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמישיח עומד אצלו בחדר, ימצא אותו המשיח, במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו". (בפשטות, שינה המתאימה ע"פ שו"ע, על הצד, וכו').

ב – הקימה בבוקר:

בכלל מובא במאמרי כ"ק אד"ש מה"מ (לכה דודי תשי"ד) אשר המחשבה ברגע הראשון ביום נוגעת לכל היום כולו, וצריך להתחיל להתרגל שמידי שקמים מתחילים לחשוב על הקב"ה, כמה שיותר קרוב לקימה, עד לרגע הראשון ממש.

ועוד ועיקר – כעת, כשהעבודה היא "לחיות משיח" מבאר הרבי שליט"א מה"מ באריכות (בש"פ תולדות ה'תשנ"ב) אשר עיקר העבודה כעת היא ש"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", שכל רגע בחיים (לא רק כשלומד ומתפלל וכשאוכל ושותה אלא כל רגע ממש, בכל נשימה ונשימה) הוא "חי" ו"מרגיש בנשימת האויר את "רוחו של משיח" (שבפשטות זה נעשה עי"ז שמשקיע את עצמו בעניני משיח וגאולה כל כך חזק עד שזה קורה מאליו), ובעיקר – מהרגע הראשון כשקם בבוקר, שמרגיש בנשימת האויר את "רוחו של משיח".

ומבאר באריכות בשיחה שם אשר "אמיתת ענינו של משיח" הוא לגלות את המציאות האמיתית של יהודי שכל יהודי הוא "חד ממש עם עצמות ומהות", "ישראל וקוב"ה כולא חד", ומשיח פועל אשר "העצם דישראל יהי' בהתגלות בפועל ממש", שהיהודי יגלה את זה שהוא חד ממש עם עצמות ומהות בכל עבודתו בכל היום כולו, בכך שהוא "חי עם משיח" בכל רגע.

ומבאר שהיסוד לעבודת ה' בכל היום כולו הוא (לא מה שהי' לפני"ו, ה"מודה אני", אלא הרגע הראשון שביום, שאז ישנו רק העצם, "ניעור עצמות ומהות שבו", והוא צריך לדעת את זה, ואח"כ לגלות את זה בכל כוחות נפשו כו' בכל היום כולו.

והיינו, שהיסוד לכל עבודת ה' הוא, הרגע הראשון ביום שבו אני יודע שאני חד ממש עם עצמות ומהות (וכמבואר גם בשיחת ש"פ ויקהל נ"ב (בר"ד המוגה) אשר "תחילת העבודה" היא "לידע שהוא חד ממש עם עצמות ומהות"). ואת זה אני הולך לגלות בכל היום כולו, מלמעלה למטה, בתוך כל מציאותי.

[כפשוט ג"כ, אשר אדם צריך להרגיל את עצמו, על אף הקושי, לקום מיד שצריך ובזריזות, וידע שמלך מלכי המלכים הקב"ה חופף ומביט עליו, ומכ"ש באם כל רב גדול הי' עומד לידו מתי שהוא מתעורר ורואה איך שהוא קם].

ג – המודה אני:

מספרים שכששאלו את הרבנית איזה תפילה הרבי הכי אוהב היא ענתה "מודה אני" אשר זהו יסוד בעבודת ה' בכל היום, שיהודי מוסר את עצמו לקב"ה לגמרי, תנועה של מס"נ, יחידה. [שאחרי הרגע הראשון הנ"ל שיודע שהוא חד עם עצמות ומהות, צריך לגלות את זה בפרטים, בכל הכוחות, ולכל לראש, מהבחינה הכי נעלית, מהיחידה, שזה מתבטא ב"מודה אני", ויש חסידים שנוהגים, שכשמתחילים לגלות את העצם יש בחי' יותר קרובה לביטוי העצם מה"מודה אני", שזה הכרזת "יחי אדוני המלך דוד לעולם" שמבטאת את גילוי עצם מציאותו של משיח, שלכן יש מקדימים את ה"יחי אדוננו", ואח"כ ממשיכים ב"מודה אני"].

וכפי שמתבטא הביטול העצום באמירת "מודה אני", שעוד לפני ה"אני", יש את ה"מודה", הביטול. (ראה בשיחת כי תשא ה' תשנ"ב). ויתרה מזה: אצל יהודי זה שישנו הקב"ה מולו זה דבר הפשוט, אלא שברגע שקם, מתחדש אצלו מציאותו שלו שגם הוא מציאות, ואז מיד הוא מוסר את כל מציאותו לקב"ה (שיחת ויקהל ה'תשנ"ב – בלתי מוגה).

וידוע אשר "מודה אני" שום טומאה שבעולם לא יכולה לטמאות אותו (היום יום י"א שבט, וראה בשיחת קונטרס ענינה של תורת החסידות), שזה מראה על בחי' היחידה. יחד עם כך שהוא מודה לקב"ה על החזרת "נשמת" (נשמה של יהודי דוקא – "חלק אלוקה ממעל ממש"). ומודה לקב"ה "רבה אמונתך". (שיש בזה הרמז לתחה"מ, וכו', כמבואר בקונטרס הנ"ל).

וזהו אחד מהדברים הבסיסיים, שצריך להתרגל להתחיל את היום כדבעי, בידיעה שברגע הראשון נעור העצם ואח"כ בכוונה באמירה של ה"מודה אני", וכך מתחילים "יום של גאולה" (כדרישת כ"ק אד"ש מה"מ בש"פ פנחס תנש"א, שצריך "להתרגל לגאולה", עי"ז שהופך את היום שלו ל"יום של גאולה פרטית", שבכל דבר שעושה שקוע בשלימות במחדו"מ (וכן במודה אני, שנוסף לדיבור ש"עקימת שפתיו הוי מעשה") יש לו גם מחשבה וכוונה במה שמדבר).

ד – ברכות השחר:

אחרי שמתחילים את היום כדבעי ומתארגנים וכו' צריך לומר את ברכות השחר, ובכוונה מיוחדת, וכידוע שהרבי התבטא על ילד שהחליט לומר את ברכות השחר עם יותר כוונה: "החייתני, כמים קרים על נפש עייפה", (וראה בשיחת ש"פ בהו"ב ה'תנש"א שהרבי מעורר על כוונה בברכות השחר), וב"אלוקי נשמה" מבאר הרבי שליט"א (בשיחת ש"פ תולדות ה'תשנ"ב הנ"ל) שבוה ממשיך הגילוי של העצם בכל חלקי המשמה, אחרי שהמשיכו זאת ביחידה (במודה אני) ממשיכים זאת בכל שאר הדרגות ב"אלוקי נשמה", החל מ"טהורה היא" באצילות (שזה מקביל ל"חי"), ואח"כ ל"אתה בראתה, אתה יצרתה ואתה נפחתה בי ואתה משמרה בקרבי" (עולמות בי"ע, כנגד נר"נ).

[כמובן שאומרים מיד אחר ברכות השחר "ק"ש קטנה" ג"כ בכוונה (מחשבה, דיבור מעשה), בפרט בפסוק ראשון של ק"ש, שחייב כוונה, כיון שבזה יוצאים י"ח הק"ש בבוקר מדאורייתא].

ה – הרצף בהכנות לתפילה:

אחרי הנ"ל, נדרש, שיהי' רצף כמה שיותר לתפילה, והיינו, לשמור את המחשבה והדיבור לא להתעסק בכל ענינים אחרים שלא קשורים להכנות לתפילה ולתפילה, אשר צריך "שתהא תפילתי סמוך למיטתי", ולא שיהיו דברים המפסיקים, בלא קשר לעניין התפילה. (ואפי' באמירת "בוקר טוב" סתם יש להזהר מטעם זה, כמבואר בשו"ע פרטי הדינים בזה). וידוע אשר "מח"ז באים מדב"ט" (סיבת המחשבות זרות הם דברים בטלים, שלפני התפילה), שלכן יש להיזהר מאוד לא לדבר דב"ט סתם לפני התפילה, לא לפתוח את הפלאפון, ועכ"פ, לא יותר מכפי המוכרח וכו'. (שידוע, שיש נתינת כח מלמעלה כל בוקר מחדש "וישכם לבן בבוקר", התעוררות מאוא"ס לסייע לכל יהודי לעבוד את ה' אך צריך שלא יהי' מנגד לזה). לכן יש לנצל במיוחד אז בהליכה ממקום למקום וכו' להרהר בתניא בעל פה וכו"ב, ולהשקיע ולהעסיק את המחשבה כדבעי בעניני קדושה.

ו – הכנת צרכי הגוף:

כמובן, ששותים ואוכלים מזונות לפני התפילה, ובדווקא, כדי שיהי' כח לכוון בתפילה. (כמובן, עם ברכת "שהכל נהיה בדברו" בכוונה וכו' (וכמבוא בשיחות קרח תנש"א, נר א' דחנוכה תשנ"ב, שליהודי יש את הזכות להודות לקב"ה על דברו החדש שהחי' את כל העולם כולו ברגע זה ממש, שזו הודאה על דבר חדש שלא היתה בברכת שהכל בפעם שלפנ"ז, וכן בכך שבשתיית כמות קטנה של מים, מברך את הקב"ה על כך "שהכל", כל העולם כולו, נהי' בדברו. וכך בכל הברכות "בורא מיני מזונות, וכו')). כן יש לדאוג שלגוף יהי' כל מה שצריך לפני התפילה כדי שלא יטריד ויבלבל, כעשיית נקביו, טישו וכו'.

ז – מקווה:

אחד מההכנות לתפילה המובאות בלקו"ת (ס"פ תבוא) (מתוך שלשה), אשר הולכים למקווה לשם טהרה קודם התפילה, והתוכן בזה, "טבילה" אותיות "הביטל", שמביא ביטול לאדם, ומציל מטמטום המוח וכו' (ראה במאמר "לפיכך נקראו" תשט"ז).

ח – לימוד החסידות:

ג"כ אחד מההכנות המנויות בלקו"ת שם לפני התפילה, והוא, אחד מההכנות החשובות ביותר, אשר לימוד עניני דא"ח מרומם את הנפש, ועושה אותה "כלי" לקבל עניני אלוקות. אפי' כשלומדים בעניני השכלה בחסידות. (אף שכמובן, יש לקשר כל השכלה בעניין של עבודה, ויש חשיבות מיוחדת ללימוד דווקא מאמרי עבודה ג"כ, ולשמוע ביאורים בחסידות מאחד שעובד וכו').

בעניין זה חשוב מאוד שיהי' קביעות בנפש, שבכל מצב שלא יהי', יש זמן ללימוד איכותי של שעה, חצי שעה (או אפי' רבע שעה), (וכמובן שתמימים, לפי סדרי הישיבה), של חסידות.

הלימוד צ"ל בהבנה טובה, באופן פנימי, ולא באופן מקיף של קריאה בעלמא, אלא לימוד בהבנה והשגה טובה.

ט – צדקה:

זו ההכנה השלישית המובאת בלקו"ת הנ"ל, וכפי שמובא בגמרא ג"כ אשר "אני בצדק אחזה פניך", וכידוע הסיפור על הצ"צ שזכב לחיזיון של סביו אדה"ז, אחרי שהלוה גמ"ח ליהודי פשוט כו'. וכך,

התעסקות בעזרה לזולת פותחת שיבאו לך ג"כ גילוי אלוקות וכמבואר בתניא באגה"ק בכ"מ, והרבי שליט"א מעורר על כך בריבוי מכתבים שיתנו פרוטות אחדות לצדקה, קודם התפילה (קודם "הודו").

י – פרק תניא:

הרבי מורה ומעורר על מנהג החסידים ללמוד (גם אם לומד עניני חסידות נוספים) דווקא פרק תניא לפני התפילה. והרבי מציין שלומדים זאת עוד קודם אמירת "הריני מקבל".

להעיר, שאפי' (כדברי אדה"ז) "מפרק תניא אחד אפשר להיות חסיד כמו אברהם אבינו", וכן יש להעיר מהמנהג לומר זאת לפי שבועות השנה, והיינו, שמסיימים את כל הלכו"א כל שנה, פרק, כל שבוע. בראשית – הקדמת המלקט, נח – פרק א', וכן הלאה. (כל יום פרק שלם, כך ששבע פעמים את כל הקדמת המלקט בשבוע א', ואח"כ שבע פעמים את פרק א' בשבוע ב' וכו').

ההעמדה לתפילה בפועל

א – להסיר מדעתו כל הבלבולים:

ראה באריכות במאמר "באתי לגני" תש"ל (מלוקט ד', בעיקר מס"י ואילך) אריכות גדולה כיצד להתמודד עם בלבול המחשבות זרות לפני התפילה ובתפילה וכו', ע"ש באריכות.

הנקודה – קודם התפילה על האדם "להתייגע בדעתו להסיר מדעתו כל טרדא שלא יטריד ויבלבל אותו בתפילה", להחליט שעכשיו אין שום דבר וחושבים רק על התפילה, ולא מתייחסים לשום ענין אחר כעת. (ומוסיף שם, שגם מי שנדמה לו שזה בלתי אפשרי יחשוב שכשמוכרח ללכת לישון, הרי מסיר את כל המחשבות וישן, ואם כך בענין המוכרח לגופו – עאכו"כ בדבר הנוגע לנשמתו!).

[וכדאי מאוד לדעת ולהעביר בראש את המבואר בתניא פכ"ח (וע"פ המאמר הנ"ל), אשר המחשבות זרות המבלבלות בתפילה הם כמו ערל רשע שעומד מולך מתי שאתה מתפלל ומחליט שהוא עכשיו בא רק "כדי לבלבלו", שם לעצמו מטרה להפריע לך להתפלל, ולכן מדבר איתך על זה ועל זה, וגם אם תסיים איתו נושא אחד מיד יביא נושא אחר, כי לא מעניין אותו באמת הנושאים שעליהם הוא מדבר איתך אלא הוא רק רוצה "כדי לבלבלו", והוא רק ימשיל וימשיך בלי לעצור, שודאי שהפתרון הוא לא להתייחס אליו בכלל, "לא להשיב לו מאומה מטוב ועד רע ולעשות עצמו כחרש לא ישמע", וכן הוא הנמשל שהנה"ב היא שמה לעצמה מטרה רק "כדי לבלבלך", לעשות הכל כדי שלא תתפלל (כי היא מפחדת על נפשה שתתפלל ותנצח אותה), ולכן היא מבלבלת אותך עם עוד ועוד מח"ז, ולא מעניין אותה הנושאים בהם היא מדברת, אלא רק "כדי לבלבלך", והיא תמיד תעלה עוד ועוד נושאים שלא יתנו לך מנוח מלהתפלל, ולכן העצה היא פשוט לרכז בכח את המחשבה בהמשך התפילה ו"יעשה עצמו כלא יודע ולא שומע ההרהורים שנפלו לו ויסרם מדעתו ויוסיף אומץ בכל כוחו בכוונת התפילה" ("ובחדוה ושמחה יתרה", מזה שיודע שזה שנה"ב מטרידה אותו זה סימן שהוא באמת בא להתפלל כמו שצריך, שלכן היא מפחדת ויוצאת למאבק, ע"ש בתניא), ויעורר בעצמו את מדת הנצח, שהנה"ב לא תנצח אותי, אלא אני ינצח אותה ויתפלל כמו שצריך.

ומוסיף שם, שבשעת התפילה עצמה אין לחשוב אפי' על כך שהסיבה למחשבות זרות היא ירידת השכינה עד כאלה דרגות כדי שאתה תוסיף אומץ בכוונתך בתפילה, כי בשעת התפילה עצמה לא צריך להחזיר שום תגובה, אלא רק לחזור לתפילה בכל הכח, כאילו כלל לא היו המחשבות זרות.

אבל כשלפני התפילה האדם מעביר את הנ"ל במחשבתו זה מועיל לו שמלכתחילה ירדו לו הרבה מח"ז, וכפשוט, שכמה שיותר האדם מלכתחילה, משעת הקימה בבוקר, משקיע את מחשבתו בענייני קדושה ועסוק בזה כנ"ל, הוא יצליח הרבה יותר בקלות להצליח בזה, ולכן זה חשוב מאוד, לא להתעסק בעניינים אחרים קודם התפילה, כנ"ל].

ובפרט שיודעים את המבואר בד"מ פנחס בענינו של "פנימי", ששקוע לגמרי במחשבה דיבור ומעשה רק כאן ועכשיו, ולא חושב בשעת מעשה על שום ענינים אחרים, לא מה יש במקומות אחרים או בזמנים אחרים, ולא חושב כעת על עבודה שתבוא בזמן מאוחר יותר, אלא משתדל בכל הכוחות שכעת יעשה את עבודתו בשלימות לפי כל הכוחות והאפשרויות במעמדו ומצבו כו' עכשיו. וזה "התרגלות" לגאולה שאז כל דבר ייעשה באמיתיות ובשלימות, ע"ש.

ב – אמירת "הריני מקבל":

עלי' נאמר שהיא השער והדרך להיכנס לתפילה, שדווקא עי"ז יוכל להתאחד עם הקב"ה, שכן השראת השכינה היא כש"כולנו כאחד", שמאחד את עצמו עם כל בני". (וכמבואר באריכות בדרך מצוותיך מצוות אהבת ישראל).

וראה המבואר בזה בש"פ ויקהל נ"ב (בר"ד המוגה, ובאריכות בבלתי מוגה), שצריך לקבל זאת בפועל ממש, "ואהבת לרעך כמוך", שהיהודי השני הוא כמו החצי השני שלך, ורק על ידי התאחדות עם עוד יהודי אפשר להיות "שקל הקודש", באופן ש"כל בני" הם מציאות אחת", ומיד שרואה יהודי הוא מתאחד איתו לגמרי, אפי' אם זה יהודי שמעולם לא ראה, ומוסיף בצדקה בכל האופנים (גם במחשבה ודיבור), וממעשר לחומש, ועד ל"כל אשר לאיש יתן בעד נפשו", ע"ש באריכות נפלאה.

ג – כל סדר הקרבנות:

כמובן גם זה הוא במחדו"מ, כפנימי שחי והופך את יומו ליום של גאולה (כנ"ל), וצריך לדעת אשר כל הסדר של עבודת המשכן מטרתה היא ש"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ולכן, צריך שכל ענינים אלו יהיו באדם פנימה, קרבן התמיד, שנעשה במזבח החיצון מורה על העבודה בחיצוניות הלב, ואח"כ עבודת הקטורת מראה על העבודה של פנימיות הלב, קרבנות, מלשון קירוב, ועדיין האדם והקב"ה 2 דברים (אלא שקרובים אחד לשני), ואח"כ מגיע עבודת הקטורת, מלשון קשר, שהיהודי והקב"ה מתקשרים והם דבר אחד ממש, "ישראל וקוב"ה כולא חד".

שזהו בעצם עיקר ענינה של עבודת התפילה, לגלות בפרטיות את כך שהיהודי הוא "חד ממש עם עצומ"ה" (שבבוקר זה ידיעה כללית, ובעבודת התפילה זה הזמן לגלות זאת בפרטיות, כמבואר בשיחת ש"פ תולדות נ"ב שם), שזה מתחיל מכך שהוא מעורר אצל עצמו את עצם הנשמה, שהיא והקב"ה זה דבר אחד ע"י אמירת פסוקי הקטורת, עם כל האריכות בברייתא שמסבירה איך מכינים את הקטורת וכו', שזהו כדי (כפי שמבואר באריכות בש"פ תצוה ה'תשנ"ב, בשיחה שרק מהשבת קודש) לעורר כל יום מחדש את עצם הנשמה, ובאופן, שזה חודר אח"כ ב"ובהעלות אהרן את הנרות", להחדיר זאת בכל ענינו בכל היום כולו. (ובאופן כפי שיהי' לע"ל, שמחדירים את כל עבודת הקטורת בכוחות הגלויים (נרות – להאיר לעולם), שזה כפי ההלכה ש"הטבת חמש נרות קודמת לקטורת, וקטורת קודמת להטבת שתי נרות", שלכן חסידים נוהגים להוסיף המשפט הנ"ל בסדר התפילה שלנו ב"אביי הוה מסדר").

התפילה בפועל

א – ענינה של התפילה בקיצור:

בעבודת התפילה יהודי נפגש עם הקב"ה ומדבר עמו פנים אל פנים, "כעומד לפני המלך", וכמובן שאז זהו הזמן לשבח ולהודות לקב"ה (ראה באריכות בד"מ כי תבוא בתחילתו בענין זה) ואז זהו הזמן לבקש מהקב"ה "באמת" (כדרישת כ"ק אד"ש מה"מ בכ"ח ניסן, שע"ז ודאי יבוא משיח, וצריך "להתעקש" אצל הקב"ה ולא לוותר ולהרפות ולהתפלל שוב ושוב עד שנהי' בפועל ובגלוי בגאולה האמיתית והשלימה בביהמ"ק, ראה שיחת ש"פ דברים נ"א), את הגאולה, שתבוא בגלוי לעיני בשר שלנו, העיניים הגשמיות.

ובזמן זה יהודי מתאחד עם הקב"ה עד כדי שנהי' דבר אחד עם עצמותו יתברך (שזהו ענינה של "עבודת התפילה" בזמננו כמבואר בד"מ בשלח, שכעת צ"ל בתפילה כמו ב"שיר חדש", "שכל ענינו ההתכללות בעצמותו ית"י"), שזהו "גאולה פרטית", שמכינה אותנו לגאולה הכללית.

כמובן ש"אין עומדים להתפלל אלא מתוך שמחה", וראה בש"פ בשלח נ"ב שגם התפילה לגאולה צריכה להיות מתוך "שמחה גדולה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש". (אף שהרבי גם מביא בש"פ וירא נ"ב שיש מקום שיהודי יצחק לקב"ה, ויהי' "אכפת לו עד כדי בכי", שהוא רוצה שיהי' לו את הגילוי ד"וירא אליו הוי' בגאולה האמיתית והשלימה, אבל בעיקר צ"ל רגש השמחה מהבטחון בגאולה הבאה בפ"מ).

וכדי להתפלל באופן כזה, צ"ל כמובן התבוננות לפני התפילה ובתפילה, בנוסף כמובן לפי המילות שבתפילה הפשוט (שצריכים לדעת על בוריו), יחד עם הפי' המילות החסידי ג"כ.

ההתבוננות

זהו הענין העיקרי ביותר בעבודת התפילה בדרך של חסידות חב"ד והיא ההתבוננות קודם התפילה ובתפילה.

א – מהי התבוננות?

ובהקדים: מהי התבוננות? לחשוב בריכוז מלא ולהכניס בזה את כל כולו ("העמקת הדעת"). ויובן בהקדים הסברת כח המחשבה: אדם צריך לדעת שהוא, ורק הוא בעה"ב על כח המחשבה שלו, בדיוק כמו על כח הדיבור שלו וכח העשי' שלו, אלא שזה הרבה יותר קשה, וזה בעצם העבודה הקשה שבהתבוננות – "ריכוז המחשבה", וכמבואר בתניא פמ"ב אשר זה דורש "גייעת נפש גדולה ועצומה".

ז.א. מעשה, אדם יכול להחליט כן לעשות וגם כן לא לעשות, ואם כן לעשות – מה לעשות, ואותו דבר בכח הדיבור אדם שליט ויכול להחליט אם לדבר או לא, וא"כ מה לדבר, ולכן גם שיש לו תאוה לדבר או לעשות ענין אסור הוא יכול להתאפק בכח ולא לעשות ולא לדבר. אבל בכח המחשבה – אדם לא יכול להחליט להפסיק לחשוב, אין כזה דבר, המחשבה תמיד פועלת. המחשבה היא כח הרבה יותר נעלה ופנימי, ולכן הוא מאוחד עם הנפש, וכמו שהנפש תמיד פועלת כך כח המחשבה תמיד פועל. ולכן, כאן השליטה של האדם היא רק מה לחשוב ולא האם לחשוב.

ולכן, בכח המחשבה שהאדם התחיל להרהר בעניין מסוים מאליו ורוצה להפסיק אותו, הדרך היחידה היא לחשוב משהו אחר, כי זה הכלל הגדול שא"ל לחשוב 2 מחשבות בבת אחת, ולכן, אם ירכז את כל כח המחשבה שלו בבת אחת במשהו אחר, אז הוא כבר לא יחשוב את הדבר הקודם,

וכך יכול להמשיל לחשוב בכל בכח על עניין אחר עוד רגע ועוד רגע, אך כמובן שזה עבודה קשה, וכל רגע נוסף זה קשה עוד יותר, ולכן באמת זה "יגיעת נפש" שוב ושוב עד שהאדם מצליח להרגיל את עצמו לשלוט בכח המחשבה שלו.

[ולכן הרבי מביא בכ"מ עד כמה חשוב שלאדם יהי' כמה שיותר פרקי תניא ומשניות בע"פ בראש, כדי שמיד שיש גם במשך היום מחשבות המבלבלות, יוכל מיד לחשוב על דבר אחר שמוכן לו באותיות התניא או המשניות בע"פ (אפשר, לפחות בינתיים מי שלא יודע עוד בגים, לפחות לחזור הי"ב פסוקים בע"פ בראש וכדו', וכפי שחסידיים אומרים שהדרך היחידה לנצח תמיד את היצה"ר זה כמה עשרות פרי תניא בע"פ בראש)].

וכנ"ל אם מלכתחילה הוא יהי' עסוק בעניני קדושה במחשבתו מהבוקר יהי' לו הרבה יותר קל להשקיע את עצמו במחשבה בעניין.

אך זהו בעיקר בתחילת ההתבוננות שצריך להיכנס לזה ממש בקב"ע, אך אחרי שנהי' שקוע בזה זה כבר לא צריך להיות במלחמה כ"כ, כשהוא כבר שקוע בזה.

[הרבי גם מביא בהרבה מכתבים את העצה, שהספר יהי' פתוח לפניו מתי שמתבונן, ו"עם הספר" "ישוב מחשבתו", ומאותה סיבה גם צריך שתמיד הסידור יהי' פתוח לפניו בתפילה].

(אגב, אחרי שהאדם "מתאמן" בזה ו"יגיעת ומצאת – תאמין", הוא מצליח בכך, זה יעזור לו מאוד מאוד בכל עניין בחיים, להצליח להתרכז ולהגיע להחלטות נכונות, לשלוט על הכעס, לשלול מחשבות של דכאון, ו"תחשוב טוב יהי טוב", התעסקות בעניני רפואה (כהוראת הרבי שצריך רק לעשות מה שהרופא אומר ולא להעסיק בזה את המחשבה), וכו' וכו'. וכמובן, שזה יעזור לו הרבה גם בלימוד תורה להתרגל לחשוב ולהתבונן במה שלומד וכו' ולהבינו היטב על בוריו הרבה יותר, הן בנגלה והן בחסידות, וכן לאידך, שההתרגלות במשך היום בשעת הלימוד וכדו' לרכז את המחשבה בלימוד יעזור לו אח"כ גם יותר בתפילה).

[אדמו"ר הצ"צ מביא ראי' לזה שאדם יכול לשלוט על כח המחשבה שלו, ממה שהתורה מצווה על האדם במלחמה "אל ירך לבבכם, אל תיראו", ואיך לא יעבור על זה, אומר הרמב"ם, "שלא יחשוב בכך", כי אם לא יחשוב בזה לא יהי' לו מזה רגש, ואדם מסוגל להפנות את כל כח מחשבתו לעניינים אחרים, ולא לחשוב על הסכנה והפחד במלחמה בה הוא נלחם!!].

כן יש להוסיף שבמאמר הנ"ל (באתי לגני ה'תש"ל) הרבי אומר שאמנם זו עבודה קשה (לנצח את כל הבלבולים והמח"ז של היצה"ר, ולהשקיע את המחשבה בתפילה, ובהתבוננות פרטית דוקא), אבל על זה מבזבזים את האוצרות!! ונותנים לו כוחות עצומים שיצליח להתגבר על כל הבלבולים ולהתפלל כמו שצריך, וכך לכבוש את הנה"ב לאלוקות "להביא לימות המשיח" בפועל ממש, ע"ש.

אז בנוסף לכך שאדם צריך לרכז את כח המחשבה שלו בפ' המילות (הן המוכרח ע"פ שו"ע כנ"ל בהתחלה, והן בכלל בפ' המילות של כל התפילה) – בעבודת התפילה אדם צריך לעורר את כח מחשבתו ב"התבוננות". והיינו, לחשוב בריכוז (כמה שיותר) על ענין מסוים בחסידות.

ב – מעלת ההתבוננות:

כמוסבר כנ"ל, מעלת כח המחשבה שהוא מאוחד עם הנפש, ולכן כמה שיותר האדם חושב על דבר, וכמה שיותר בריכוז באותו דבר, אז זה נקשר בנפשו פנימה, ולכן, צריך דווקא לשבת ולחשוב ולהתבונן בענין אלוקי שלמדנו היטב בחסידות ואז זה פועל על הנפש בפנימיות עמוק עמוק וישפיע עליו בנוגע למעשה בפועל.

ובמילים של חסידות: "דעת". כשלומדים חסידות, זה חכמה ובינה, אפי' אם לומדים היטב היטב כמה שעות עם כל הפרטים ופרטי פרטים, זה עדיין רק חכמה ובינה, אך כשאח"כ חושבים את העניין ומסבירים אותו במחשבה בתוך עצמי זה "דעת", "יתקע מחשבתו בחוזק ובהתמדה בגדולת א"ס ב"ה ואינו מסיח דעתו", ואם הוא רק "חכם ונבון" ולא יתבונן – "הנה אם לא יקשר דעתו ויתקע מחשבתו בחוזק ובהתמדה לא יוליד בנפשו יראה ואהבה אמיתית כי אם דמיונות שווא", זה לא ישפיע עליו בצורה מוחשית בפועל.

והרבי הרש"ב המשיל מי שרק למד ולא התבונן ל"חמור נושא ספרים", שאין שום שייכות בין הספרים שהוא מחזיק למה שהוא בעצמו, וכך כאן הוא יודע הרבה (ספרים שלמים, ויכול להסביר את כולם היטב היטב), אבל זה בכלל לא קשור אליו, הוא נשאר "חמור", אבל ב"דעת", זה נהי' שלי, כל מה שיש בספרים זה חלק ממני פנימה, וכך אני חי. ולכן "אין עשיר אלא בדעת", כי גם אם יש לך הרבה חכמה ובינה זה לא עשירות, כי זה לא שלך (כמו שאתה לא יכול להיות עשיר ב100 מליון של החבר שלך, כי לך עצמך אין כלום). ודוקא בדעת זה נהי' שלך ואז אתה נהי' "עשיר".

מספרים על פרופסור אחד שמסר הרצאה ארוכה ויפה בעניין השבת קודש ובמעלת שמירת השבת כמו שצריך וכו', ואח"כ כששאלו אותו אם הוא שומר שבת, ענה שלא, ושאלוהו, היתכן? וענה, אני מלמד הנדסה הרבה שנים, על משולש ועל מרובע וכו', זה אומר שגם אני בעצמי צריך להיות משולש או מרובע? לא. אותו דבר, אני יכול להסביר לכם הרבה הרבה מה מעלת שמירת שבת, וזה לא קשור אלי. (ועד"ז, שאפשר למסור הרצאות על חומרת העישון, ואח"כ ללכת בצד לעשן, וכן באוכל לא בריא וכדו'). וזאת כיון שהוא לומד את הדברים כתאורי' יפה בלבד בלי שזה יהי' שייך למציאות שלו.

ולכן חשוב שלימוד החסידות יהי' "אדעתא דנפשי", באופן שהוא משייך את העניין הזה אליו, ומבין ששמירת שבת טובה לו, ואלוקות זה טוב לו, והביטול של כל הנבראים לאלוקות הוא בי, ועבודת ה' מתוך שמחה זה אצלי, ועד"ז בכל ענין ועניין שלומדים.

וזה העניין של "דעת", לעצור ולהתבונן בעניין ולחשוב עליו כמו שצריך ולהסביר אותו היטב לעצמי, באופן שזה נקנה אצלי בנפש. [ולהעיר, שאז, כשאדם מתבונן ויש לו "דעת" באיזה ענין בחסידות, וזה שייך אליו, הוא לא ישכח זאת, כי זה חלק ממנו, משא"כ בלימוד סתם של חו"ב, שוכחים עם הזמן...].

וידוע מפי חסידים בשם אדה"ז שהיצה"ר מוכן שאדם ילמד כו"כ שעות כמה דפים ופרקים בלקו"ת ותניא אבל שלא יחשוב כמה דק' חסידות לפני התפילה!

[וראה במאמר "תפלה למשה" תנש"א שהחלטה בתוקף שמחזיקה מעמד היא רק מ"דעת", משא"כ החלטה שמגיעה מחכמה ובינה, וראה בש"פ שמיני נ"א שע"י הקצת "דעת" שלנו עכשיו נקבל את כל העשירות בדעת בגאולה האמיתית והשלימה].

וידוע מ"ש אדמו"ר הרי"צ (סה"מ קונטרסים ח"ג עמ' מה) 8 המעלות הנפלאות בהתבוננות בדא"ח קודם התפילה: א) מזכך את הגוף ועושה את מוחו וליבו כלי להשראת שכינת עוזו ית'. ב) מגרש את הנפש הבהמי. ג) רוחץ את נפש הטבעי. ד) משעבד את נפש השכלי. ה) מאיר את העולם – כשיהודי חושב חסידות בטלית ותפילין לפני התפילה נהי' העולם מואר יותר. ו) ממשיך גילוי בכל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין. ז) מאיר את הנפש רוח נשמה חי' יחידה שלו. ח) משנה את עצם טבע מידותיו.

ג – התבוננות פרטית:

ובעניין זה מסבירים שההתבוננות מוכרחת להיות "התבוננות פרטית" דווקא. (והרבי הרש"ב מזהיר מאוד מהתבוננות כללית, ובפרט שאחרי שהתחילו להתרגל בהתבוננות כללית קשה לשנות זאת להתבוננות פרטית).

מה זה התבוננות פרטית? כפשוטו, עם כל הפרטים ופרטי פרטים. ולדוגמא: אדם יכול לעצור ולחשוב "דע לפני מי אתה עומד", אני עומד מול הקב"ה. והקב"ה הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכולא קמי' כלא חשיב, למעלה מגבול ובל"ג, וב10 שניות הוא סיים את ההתבוננות, הנה אע"פ שודאי זה עדיף מלא להתבונן כלל, וזה יכול להביא התפעלות רגשית חיצונית קצרה, ואז הוא מתחיל להתפלל, אבל זה לא "התבוננות פרטית".

ולמשל: מישהו למד סוגיא עיונית ארוכה כמה שעות ברצף על ההבדלים בין הדינים אם פוסקים ש"המוציא מחברו עליו הראי" או ש"יחלוקן" או ש"כל דאלימ גבר" או ש"יהא מונח עד שיבא אליהו" וכו'. ואחרי שנה מישהו יבוא אליו ויגיד לו את הזוכר שלמדת שנה שעברה על "המוציא מחברו" וכו' הוא יגיד "כן", והוא מיד יזכר בזה, אבל הוא "חי" את זה? לא. אם הוא רוצה לחיות את זה הוא צריך שוב לבוא וללמוד כמה שעות ברצף לפרטים ולפרטי פרטים את כל הסוגיא ואז הוא ממש יחי' בה ויוכל לשלוף על כל דבר ודבר מה הדין וכמה שיטות יש בו ומה הסברה של כל אחד מהם וכו'.

או משל פשוט יותר, מישהו שמע שנגנב איזה משהו, והמשיך הלאה, חשב על זה רגע אחד, וזהו. ויש את הנגנב שחושב על זה שעות ומרוכז בזה והולך למשפט ועורך דין כו', והוא "חי" את הנושא, ויגיד לך מיד על כל פרט מה קרה ומה הבעי' ואשמתו של מי זה וכו'. (או מישהו ששמע שיש בחירות וזהו, או מישהו שחושב ומדבר על כל הפרטים ופרטי פרטים וכו').

ועד"ז כאן: כדי שהאדם יתחבר ויחי' עם עניין אלוקי, לא מספיק מחשבה קצרה על העניין לרגע, הוא חייב לשבת עם עצמו ולחשוב את כל העניין עם כל הפרטים ופרטי פרטים כאילו הוא לא יודע כלום, וכל דבר שהוא אומר הוא צריך לפרט ולהסביר מה זה, כאילו הוא עומד עכשיו מול "מקורב" והוא צריך להסביר לו את העניין בצורה מפורטת עד שישתכנע, שזה לוקח מלא זמן, אבל מצד שני, אח"כ הוא "יחיה" עם זה ממש, והיות שזה במחשבה שזה כח מאוד נעלה, זה פועל הרבה יותר על הנפש מדיבור סתם, וכמו שהאדם יראה בעצמו במוחש שהוא יתנסה בכך.

ולמשל בעניין הנ"ל, הוא יושב ומסביר לעצמו במחשבה כמו ל"מקורב" (ובאמת זה ככה, הנה"ב היא כמו מקורב שלא יודע כלום כל יום מחדש וצריך ללמד אותו לפרטי פרטים), שעכשיו אני עומד מול הקב"ה, זאת אומרת, כמו שעכשיו אני מדבר עם מישהו אז אני חושב על כל מילה שאני מדבר איתו, ואני יודע שהוא שומע כל מילה שאני מדבר איתו, ואפי' סתם מישהו, וכ"ש אם אני צריך לדבר עם איזה אדם חשוב, כמו הרב שלי וכדו' שאני יחשוב טוב טוב על מה שאני מדבר, ובפרט אם יזמינו אותי עכשיו לאיזה פגישת עסקים גורלית או אם איזה פגישה חשובה עם ראש העיר, ראש הממשלה וכו', שאני יהי' מרוכז היטב בכל הגה, ואני יבוא עם הרבה רגש וכו'.

ואותו דבר, והרבה הרבה יותר, עכשיו יש לי "פגישה חשובה" עם מלך מלכי המלכים הקב"ה והוא שומע את מה שאני מדבר בתפילה, כל מילה ממש. וממילא ודאי שעכשיו אני צריך לבוא ולדבר איתו בצורה מתאימה וברגש פנימי, וזה קורה עכשיו, ואז הוא מתחיל לדבר לקב"ה "אשרי יושבי ביתך" או "והוא רחום יכפר עוון" או "הודו להוי' קראו בשמו", זה אחרת לגמרי, והוא "חי" את זה, וכך כמה שהאדם יחשוב זאת באופן כזה מעצמו יעלה לו משלים חדשים והסברים חדשים עד שהוא משתכנע שהבין מה זה אומר.

כשאדם יחשוב כך אז זה ייקח לו שני דקות או יותר, וזה רק על הפרט הראשון הנ"ל שהוא עומד מול הקב"ה, ואם אח"כ ימשיך להתבונן בזה שה' הוא ממלא כל עלמין ויפרט זאת ויסביר היטב, איך שהקב"ה מחי' את כל העולם כולו, כמו שהנשמה מחי' את הגוף ונותנת חיות מיוחדת למוח להבין וללב להרגיש וליד לכתוב ולרגל ללכת וכך לכל אבר ואבר לפי ניניו, לעין לראות ולאוזן לשמוע וכו', וכך הקב"ה מחי' את כל העולם כולו, כל נברא לפי ענינו, את השמיים ואת הארץ, ואותי ואת הבגדים שלי, ואת השולחן שיהי' שולחן ואת הכסא שיהי' כסא וכל גרגיר וגרגיר עפר לפי ענינו, וכל עלה ועלה שיהי' דוקא כך וכל צמח, וכל עשב, וכל חי, וכל האבנים והבנינים בעולם, ואת כל המלייארדי בני אדם בעולם וכל אחד עם כל המלייארדי תאים שבו ואת השמש ואת הירח ואת כל הכוכבים וככה הקב"ה הוא זה שמי' את הכל, והוא עומד מולי ושומע אותי, זה יפעול אחרת לגמרי, וזה רק מקצת מההתבוננות של ממכ"ע, ויש גם התבוננות שלימה בסוכ"ע, להסביר אותו במחשבה עם כל הפרטים ופרטי פרטים, כו', וכך בכל דבר ודבר, ולכן, "התבוננות פרטית", היא זו שדורשת את עיקר היגיעה, ולכן זה לוקח גם הרבה זמן. וכמו שחסידיים של אדה"ז ואדמו"ר האמצעי היו יושבים ומתבוננים 5 שעות, 7 שעות ברצף!

אבל עכ"פ כל אחד לפי זמנו שיש לו (ובשבתות – אפשר וצריך יותר, ואז זהו עיקר ענינה של השבת – עבודת התפילה (ועד, ש"בקושי התירו לדבר דברי תורה בשבת" בגלל זה), ואפילו לבעלי עסקים ולמי שלא הי' הזמן במשך השבוע, ומשבת לוקחים כח לכל השבוע), צריך לקחת משהו ללמוד אותו ולהבינו היטב ולהתבונן בו בהתבוננות פרטית, ולהתרגל בזה.

ועיקר העניין – שאם אדם למד מאמר שלם ועניין שלם כו' צריך לקחת פרט אחד ואותו לדעת היטב ולהתבונן בו בהתבוננות פרטית מאשר שבאותו זמן יתבונן בהתבוננות כללית בעניין שלם וארוך (שיעביר בזריזות מהלך של מאמר שלם וכו'). וכמוכן, בסוף לקשר אותו אליך, לדוגמא: כל דבר בגדלות הבורא שמתבוננים, אח"כ, לחשוב שהקב"ה שהוא ממכ"ע כו' (אחרי כל ההתבוננות) הוא עומד מולי ועכשיו מדבר איתי, ואוהב אותי וכו'. וכן בכל היום כולו נצב עליו ומסתכל איך אני מתנהג, שזה הזכות והאחריות הכי גדולה להתנהג כמו שצריך כו'. ועד"ז בכל עניין שמתבוננים להוציא ממנו "בכך" בקשר לפועל.

וכפי שידוע ששאל את הרב המגיד חברו, למדנו את אותם דברים וכוונות וכו', אז למה אני מתפלל יחסית די במהירות ולך התפילה לוקחת שעות ארוכות? והסביר לו הרב המגיד שלמה הוא צריך לבזבז שעות ארוכות כל כך לנסיעה ללייפציג, הרי יכול לשבת בביתו ולחשוב במהירות איך הוא נוסע בכל הדרכים וכו', ויסיים תוך כמה דק". וענה לו שצריכים להיות שם בפועל. ואמר לו הרב המגיד, גם כאן צריכים להיות שם בפועל. אפשר לומר ולכוון ש"ואהבת את ה' אלוך" בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך", ואפשר להיות שם בפועל ע"י התבוננות פרטית ולא במחשבה בעלמא, שכל זה דורש כמוכן זמן רב וכו'.

ובפרטיות: יכול להיות כו"כ אופנים, אחד שאוהב להתבונן באותו דבר כל יום ואחד שמוכרח להתבונן בכל יום בעניין אחר וכו' וכו', אבל נקודת העניין שווה, שמה שאתה מתבונן בו יהי' בהבנה טובה בהתבוננות פרטית כו'.

ז.א. יש מעלה מאוד גדולה להתבונן באותו ענין הרבה זמן ברצף, כי כך הוא כל יום ויום יותר ויותר מחלחל וחודר, וכמו שהרבי הרש"ב אמר שההבדל בין פעם 60 לפעם 61 הוא הרבה יותר מההבדל בין 0 ל-1, שכמה שהאדם מתבונן יותר, הוא יותר מבין אותו וזה הרבה יותר חודר בו ומשנה אותו.

אדם שלא התרגל לחשוב חסידות קודם התפילה ויתחיל להתבונן בעניין מסוים כמה שבועות ברצף כמה דקות, ירגיש בעצמו שינוי במאה אחוז!! ועד שתוך זמן הוא יראה שהוא ישתנה מן הקצה אל הקצה, וכל אחד יכול לנסות ולראות במוחש.

אבל גם מי שקשה לו או שלא מתחבר, לא מצליח לחשוב על אותו עניין כל יום ויותר קל לו להתבונן כל יום או כל שבוע וכדו' בעניין אחר, ג"כ יכול, וכך הוא צריך להתרגל וגם הוא יראה שינוי עצום תוך כמות זמן מאז שיתחיל להתבונן לפני התפילה משך זמן כל יום. וכאו"א יתייעץ עם ה"עשה לך רב" שלו בעניין זה.

[ויש עצה, שיתבונן באותו עניין, אבל בו עצמו יוסיף וישנה מכל מיני דברים חדשים שלמד כעת ג"כ וכדו'].

אבל עיקר העיקרים הוא להחליט החלטה קבועה בנפש לחשוב חסידות כל יום, בכל מצב וקושי שלא יהי', א"א בלי זה! בדיוק כמו שכל יום צריך לאכול, כך כל יום הנשמה חייבת לקבל את ה"אוכל" שלה, וכך, ע"י "שקידת התפילה", עוד יום ויום ברצף זה יפעל את השינוי כו'.

[אגב, כשמתבוננים באותו עניין כל יום, צריך לקחת דבר (ע"פ התייעצות והחלטה עם המשפיע וכו' לפי מה שאתה מתחבר) ולגעת אותו היטב היטב, וכדאי ללמוד אותו מידי פעם שוב, ומכל מקום, לא חייב שלימוד החסידות בבוקר יהי' במה שאתה מתבונן, ויכול אכן להיות בעניין אחר (כמו בחור שלומד בסדרי הישיבה את החומר של הישיבה היטב, אף שיש לו עניין אחר בו הוא מתבונן קודם התפילה), וזה חשוב, כי עצם הלימוד בחסידות, עושה את האדם "כלי" לעניין אלוקי ומעלה אותו להיות מוכן אח"כ להתבוננות בתפילה].

ובקשר לכמות הזמן שמתבוננים – הנה מתחילים בכמה דקות ואחרי שמתרגלים אפשר להוסיף יותר ויותר, 10 דק' רבע שעה וכו'.

ד – התפילה עצמה:

וכך אח"כ כל התפילה תהי' תחת התחושה והרגש של ההתבוננות וממילא פי' המילות יהי' הרבה יותר "חי" ו"מוחשי" שמדברים אל הקב"ה ממש כמו אדם שמדבר לחברו והרבה יותר, וכן בתפילה עצמה יוכל להתבונן ג"כ בכל מיני קטעים מעוררים את פירוש המילות החסידי לפי ידיעתו ולפי הזמן שלו, ובק"ש ובשמו"ע, ובפרט שיודע את ביאורי החסידות ב4 שלבי עלי' שבתפילה, פסוד"ז, ברכות ק"ש, ק"ש, ושמו"ע, יש גם אח"כ נפילת אפים וכו'. וכפי שמבואר במצוות ייעוד ופדיון אמה עברי' בדרך מצוותיך, מאמרי כ"ק אד"ש מה"מ: "אני לדודי" תשי"ב, תשט"ז, "אחרי הוי' אלוקיכם תלכו" תשי"ד (שבת מברכים אלול), ועוד.

ובשיחת ש"פ תצוה ה'תשנ"ב הנ"ל שגילוי עצם הנשמה, ה"קטורת" הוא בעיקר במס"נ באחד בק"ש, ובביטול של "כעומד לפני המלך" שבתפילת העמידה.

וענינוה של קריאת שמע, היא ג"כ יציאת מצרים, שהנה"א יוצאת ממצרי הגוף ומתחברת לאלוקות, ובכל מצב שלא יהי', ועד באופן של ימות המשיח. [ראה בכ"ז תניא פמ"ז, מאמר "בכל דור ודור" י"א ניסן תשל"ד, שיחת ש"פ שמות ה'תשנ"ב ועוד].

ולא צריך בדווקא שההתבוננות תהי' קשורה בעניין התפילה, כי כל התבוננות בעניין אלוקי מרומם את האדם, מגלה את הנה"א שלו וממילא אח"כ יכול להתפלל מוכן, כמובן עם הידיעה של "דע לפני מי אתה עומד" (כמו שכתוב בשו"ע כנ"ל).

[הרבה פעמים יכול להיווצר קושי לעבור מהתבוננות לתפילה, או בכלל קושי בתפילה עצמה להתרכז במילים, וכמובן שצריך לכך את העבודה קשה הנ"ל בריכוז המחשבה, ובקשר לפי המילות בתפילה בפועל יש עצה, לחשוב את מילות התפילה בשפה ובמילים שלך קודם (או אחרי) שאתה אומר אותם, לדוגמא: הוא אומר "הודו להוי' קראו בשמו", (אנחנו נודה להקב"ה, אנחנו נקרא בשם שלו), "הודיעו בעמים עלילותיו" (אנחנו נודיע בכל העמים, בכל אומות העולם את עלילותיו), "שירו לו, זמרו לו" (בא נשיר לו (שירה זה בפה), בא נזמר לו (זמרה זה בכלי)), "שיחו בכל נפלאותיו" (נשיח ונספר בכל הנפלאות שלך, הקב"ה). וכן הלאה, ומי שלא יודע טוב את פי המילות, שילמד אותם, וכן אפשר להתפלל עם סידור המפורש, ולהביט איפה שלא יודעים את הפירוש וכדו'.

חסידים היו אומרים שאם משהו אומר לדוגמא: "מזמור שיר חנוכת הבית לדוד" ומכוון, שזה המזמור והשיר שדוד המלך אמר מתי שהי' את חנוכת הבית, "ארוממך ה' כי דילתני", דוד המלך אמר שהוא מרומם את הקב"ה כי הוא הרים אותו ("דילתני, כמו שמרימים דלי למעלה ו"דולים" אותו), אז מי שמתפלל ככה – הוא לא מתפלל, הוא לומד את הפרק תהילים הזה, תפיל ה, זה שאני מדבר עכשיו אל הקב"ה! אני אומר עכשיו את המזמור שדוד המלך אמר בשעת חנוכת הבית (ואכן בעוד רגע, תיכף ומיד, בחנוכת ביהמ"ק השלישי ברגע זה ממש), ו"ארוממך ה' כי דילתני", זה שאני מרומם אותך, הקב"ה, כי הרמת אותי, וכך בכל התפילה.

מי שלא יכול כמובן לכוון בבת אחת את פי' המילו של כל התפילה, אז הכל תלוי מה המצב שלך עכשיו ומה אתה מסוגל (כי אסור ח"ו מתוך לחץ ויותר מכח הסבלנות שלך, שאז זה רק ח"ו יכול לשבור). אבל מה שבטוח שיש קטע אחד, משהו אחד, שבו דיברתי אל הקב"ה! אני התרכזתי בו ודיברתי אל הקב"ה, וכנ"ל, יש את הקטעים המחוייבים ע"פ שו"ע, ואח"כ יש את הקטעים שהרבי שליט"א דורש (סוף שיחת ש"פ שמיני נ"א, יומיים לאחר כ"ח ניסן, "זאתה תצוה" תשנ"ב, ובריבוי ריבוי שיחות הקודש כל השנים) להוסיף בהם כוונה, והיינו, בכל הבקשות הקשורות לגאולה האמיתית והשלימה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח כי לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" (לראות גילוי העצמות בגאולה האמיתית והשלימה), וכן לאט לאט עוד ועוד בכל הקטעים המדברים על הגאולה (שכל התפילה מלאה בדבר זה).

כן כמובן בפי' החסידי של התפילה, ובמיוחד בקטעים מעוררים כמו "אהבת עולם אהבתנו" שזה קטע שכל אחד יכול לעורר את עצמו ולהתרגש, ובפרט ע"פ פי' החסידות (ראה בתניא פרקים מו- מט ועוד).

וכל אחד לפי כמות זמנו שיכול להקדיש לכך (וכל רגע נוסף שמקדישים לכך הרי זה "קונה חיים לנפשו"), וידוע מה שחסידי היו עושים "קנייעטש" בסידור, שאפשר לחלק את ההתבוננות בכל מיני קטעים בתפילה לפי ימים וכדו', וכל אחד לפי מקומו ומצבו הוא מה שנדרש ממנו באותו זמן, ולפי הוראת ה"עשה לך רב" שלו.

ה – "לחיות משיח" בתפילה:

וכמובן, וזה העיקר, שבכל מקרה, איזה עניין שהאדם החליט שבו הוא מתבונן בחסידות, צריך לצרף לכך את הקשר לגאולה ומשיח, כי הרי זה כל מטרת החיים שלנו, והשליחות שלנו, של דורנו זה וזמננו זה "זמן השיא", להביא את משיח בפועל ממש! וצריך להתבונן ג"כ באופן של "דעת" ככל הנ"ל בעניני גאולה ומשיח, ולכל לראש – בכך שכבר עומדים בהכניסה לימות המשיח.

ולדוגמא: אחרי שאדם התבונן ב"דע לפני מי אתה עומד" כנ"ל, יוסיף שעכשיו שהקב"ה עומד מולי ושומע את מה שאני מדבר והוא יכול ברגע זה למלאות את בקשתי, אז אני יבקש ממנו באמת

שיביא כבר את משיח צדקנו מיד ממש, והוא יביא את הגאולה, וכך בכל התפילה הוא יבקש מהקב"ה מכל הלב – "הושיענו ה' אלוקינו וקבצנו ..", "ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו", וכו' וכו' כך בכל התפילה כולה, ובפרט כמו ב"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ו"ותחזינה עיננו בשובך לציון ברחמים", ובכל הברכות על הגאולה "תקע בשופר", "ולירושלים עירך, ראה נא בעינינו", וכו'. וכל התפילה סובבת סביב זה.

או כשאדם מתבונן בכך שה' מהוה את העולם בכל רגע ורגע מחדש, עם כל ההסברים, וקולט שבעצם עכשיו העולם הוא אין ואפס, וכל המציאות שלו היא רק מה שהקב"ה ברא אותו ברגע הזה, והעולם של הרגע הבא עדיין לא קיים, ורק עוד רגע הקב"ה יברא אותו איך שהוא רוצה, וכך אח"כ, העולם של עוד שעתיים עדיין לא קיים, ורק עוד שעתיים, ה' יברא אותו איך שהוא רוצה, ממילא ה' יכול לברוא את העולם ברגע הבא שהגאולה תגיע והרבי שליט"א מה"מ יתגלה וכל היהודים ילכו לביהמ"ק השלישי וכו', שזה כל השליחות שלי בעולם, בפרט בדור השביעי, לפעול שמשווח יבוא בפועל ממש, ועכשיו אני עומד מולו ויכול לבקש ממנו שיעשה זאת, שיברא את העולם ברגע הבא שהגאולה תגיע והרבי יתגלה, ואז זה מה שיקרה, ואז ודאי שיוסיף לו חיות באין ערוך בבקשת הגאולה מהקב"ה בתפילה, ובציפי' ובאמונה שמשווח יכול לבוא בכל רגע ורגע כפשוטו.

או כשאדם מתבונן בכך ש"אין עוד מלבדו" ואין שום מציאות חוץ מהקב"ה וממילא המציאות האמיתית עכשיו היא שהקב"ה עומד מולי כאן ממש ומסתכל עלי כו', ואם הייתי רואה את האמת הייתי עכשיו מסתכל לכל כיוון ורואה את הקב"ה בעצמו בגילוי ממש כמו במ"ת, ואז אח"כ ממשיך ומתבונן שעוד רגע הגאולה מגיעה והולכים לראות זאת במוחש מול העיניים בכל העולם כולו, אז זה יעורר אותו באין ערוך ש"וואו"! עוד רגע זה יהי' מוחשי, ולא יהי' אפשר לברוח מזה, וכולם יראו איך שהכל אמיתי ומתרחש, וממילא אני כעת מיד מתעורר וחוזר בתשובה ונהי' מוכן עוד יותר לגאולה ומתנהג מעכשיו כמו שצריך בכל העיניים.

ובפרט שמרחיב את העניין כשמתבונן שהרבי מבטיח שהדור שלנו הוא הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה, ז.א. שהקב"ה מבטיח, דרך הרבי, שהגאולה תבוא בדור שלנו בוודאות, ויותר מזה, הרבי הודיע שכבר סיימנו את כל מעשינו ועבודותינו כל משך זמן הגלות!! כל מה שבנ"י עובדים יותר מ-3300 שנה – הסתיים!! וכעת תיכף ומיד אנחנו הולכים לזכות לגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה, הרבי הודיע ש"בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספקא הגיע זמן הגאולה", והקב"ה כבר שלח את נשיא הדור, מלך המשיח לגאול את בנ"י, וישנה כבר ההתגלות דמשיח, והוא כבר מתחיל לפעול על העמים והוא עומד על גג בית המקדש ומכריז ש"הגיע זמן גאולתכם", ושזה לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בוודאות, ויתרה מזה, שהרבי מודיע ש"ישנה כבר הגאולה בפשטות" והגאולה כבר נמצאת בעוה"ז הגשמי! ורק צריך להמשיך אותה לעיני בשר שלנו (שזה העיקר), שאז נראה ונחוש את הגאולה בפועל ובמוחש, ע"י שנפתח את העיניים והקב"ה יפתח לנו את העיניים, ועוד רגע וודאי שמשווח צדקנו יבוא ממש ברגע זה ממש בגילוי לעין כל עם כל פעולותיו, וממילא אני צריך להיות מוכן לקבלת פני משיח צדקנו, שיבוא ויכנס ויביט על כאו"א לבחון מעמדו ומצבו כו'.

ואז מובן ופשוט כמה זה יוסיף חיות נפלאה באין ערוך, בכל התפילה, שאיך אני מתפלל ביום שהרבי שליט"א מה"מ מתגלה? שזה היום ממש, וכמו שהרבי מה"מ שליט"א אומר בש"פ שמות נ"א שהקב"ה אומר "בכל יום ויום באופן דחדש ממש" (בצורה הרבה יותר נעלית, עד שזה "חדש" ממש, לעומת מה שהי' אתמול, ראה במאמר "כי ישאלך" תשל"ח (מלוקט ד')) את בשורת הגאולה

ש"פקד פקדתי אתכם", ויהודי יודע בוודאות גמורה שהגאולה בא ברגע זה וכל עניני הגאולה הם כבר עכשיו הלכה למעשה בפועל! (ש"פ בלק ה'תנש"א).

ובפרט, שימשיך ויתבונן בכך שכעת כבר אפשר לחיות כמו בימות המשיח, וכעת הרבי דורש ממני שבעבודת התפילה אני יגלה את זה שאני חד ממש עם עצמות ומהות ואני יודע שכעת אני מתאחד עם הקב"ה בעצמו. שזה יגלה את עצם הנשמה, והתאחדות מוחלטת עם אלוקות בכל הכוחות הגלויים ג"כ.

וגם בזה יכול להיות התבוננות כללית ומקיפית יותר כו', אבל צריך להיות כנ"ל דווקא התבוננות פרטית, ולדוגמא: בכך שהרבי מודיע לנו בנבואה ש"הנה זה משיח בא", אפשר לחשוב זאת וזהו, ואפשר לפרט זאת כמו שמסביר ל"מקורב" במחשבתו, שתתאר לעצמך שמגיע עכשיו ירמיהו הנביא או יחזקאל הנביא ומודיע נבואה מהקב"ה נכון היינו מתרגשים? היינו יודעים הנה, הקב"ה שלח לנו מסר שעוד מעט הולך להתגשם, וזה בדיוק מה שקורה עכשיו, שהרבי, הוא נביא דורנו, בדיוק כמו יחזקאל הנביא כו' (כמו שהוא אמר לנו בעצמו, וכמו שפסקו הרבנים, כמו שכאו"א מכל העם ראה בהתגשמות כל נבואותיו, במלחמת ששת הימים, מלחמת יוהכ"פ, הנפילה של רוס', מלחמת המפרץ ועוד) ומודיע לנו מסר מהקב"ה, נבואה, ש"הנה זה משיח בא", ועוד מעט זה הולך להתגשם ולקרות בוודאות מול עינינו, ואז כמובן שזה יפעל בו הרבה יותר.

ואז, שהוא ילך ויבשר אח"כ ליהודי שני באמת, כהוראת הרבי שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור את שופט, יועץ ונביא דורנו ונבואתו העיקרית ש"הנה זה משיח בא", יראו עליך שאתה "חי" את זה וזה יעבור הלאה הרבה יותר בפנימיות כו', וכך בכל העניינים הנ"ל בגאומ"ש שצריך להתבונן בהם בהתבוננות פרטית עד שיחדור ממש, ואז, כשהולכים לקיים את "השליחות בעיקרית" להכין יהודים לקבלת פני משיח צדקנו, תדבר בזה בחיות גדולה, ויראו שאתה מאמין בזה באמת, וממילא זה ידביק גם אותם וכו', וכנראה במוחש, שדווקא באופן כזה מצליחים באין ערוך.

ובנוסף לכך (שזה התבוננות ששווה כל השנה, כל יום כל יום בלי הפסקה כלל כנ"ל), יש את הזמן המיוחד כל פעם, כפי שמוסבר בדבר מלכות, ואפשר וצריך להתבונן במעלת הזמן הנוכחי, חודש אלול, ר"ה, סוכות ושמח"ת, שבת בראשית וכו' וכו', כולל ההוראות שבהם ואז הדברים יקלטו ויחדרו בפנימיות.

וכן אפשר להתבונן בכלל מה זה הגאולה? הגילוי של הקב"ה בעצמו בעולם, וכל בני יקיימו את כל התומ"צ בשלימות, יהי' ביהמ"ק השלישי שירד 770 וכולנו נעלה לארץ ישראל עם ענני שמייא, והרבי שליט"א מה"מ ישלוט בכל העולם כולו, יהי' ראש הממשלה, נשיא ארה"ב וכו' ו"כל גויים אשר עשי יבואו וישתחוו לפניך ה' ויכבדו לשמך", ושכל בני הלא דתיים, ספרדים, חרדים, ליטאים, חסידי פולין וכו' כולם מתאחדים ביחד לעם אחד סביב הרבי שליט"א מה"מ וכל בני יקומו בתחיית המתים, אברהם אבינו יצחק אבינו יעקב אבינו, משה רבינו וכו' וכו' כל התנאים והאמוראים, הגאונים, הראשונים והאחרונים, הבעש"ט, אדה"ז, אדמו"ר האמצעי וכו' עד לרבי הרי"ף עם כל החסידים שלהם, וכולנו במצב ש"באותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות" "מעדנים מצויין כעפר", עוגיות ובורקסים ובגדי משי על העצים וכל בני יודעים את ה' חכמים וגאונים כמו הרצ"בי ויותר ושומעים "תורה חדשה" מהרבי שליט"א מה"מ וכולם הולכים ברחוב עם חיוך על הפנים וכו' וכו' ואז ודאי שהוא יתעורר ביותר לחכות לגאולה ולבקש מהקב"ה את הגאולה באמת.

וכל זה יכול להיות בהתבוננות עוד יותר פרטית וכו'. וכך, שפשוט לא חסר במה להתבונן, וצריך פשוט להגביל את עצמנו ולדעת שא"א בבת אחת להתבונן בהכל, אבל מצד העניין, הי' אפשר כל החיים להתבונן...

[כמובן שאם יש לאדם סיפור או פתגם חסידי שממחיש את העניין, הוא יכול לשלב אותו תוך כדי התבוננות וזה יעזור לו לקלוט את העניין, וכמו למשל שאדם מתבונן בכך ש"אין עוד מלבדו", ו"אין שום מציאות חוץ מהקב"ה" וכל העולם הוא רק דבר ה', ואז יכול לספר לעצמו במחשבתו אחרי כל ההסבר כו' שאדה"ז קודם הסתלקותו אמר לצ"צ שהוא לא רואה קורה, אלא רק את דבר ה', או סיפור דומה על אדמו"ר הרשב"ב שאמר שראה בדג רק את הדבר ה' שאומר "תהיה דג", "תהיה דג", ובגאולה כולנו הולכי להיות כמו אדמו"ר הזקן ונראה איך כל המציאות האמיתית של העולם היא אלוקות וכו'].

מבואר לעיל הצורך וההכרח בהתבוננות בגאומ"ש, ובאופן של "דעת" והתבוננות פרטית דווקא, אך בנוסף לכך צ"ל (כמבואר בסוף ד"מ וירא) ש"כל העניינים וכל הפעולות חדורים בענייני משיח וגאולה", ואפי' באכו"ש, וכ"ש בעבודת התפילה שצריך כבר להשתוקק לתפילה כפי שתהי' בגאולה שעצומ"ה יהי' בגילוי בפשטות בכל העולם ובכל יהודי ואז יוכלו לקיים את המצווה של "ועבדתם את ה' אלוהיכם" לאמיתתה בגאולה האמיתית והשלימה, וצועקים להקב"ה שא"א כעת להתפלל באמת כמו שצריך עד שתביא לנו את הגאולה בפו"מ ויהי' גילוי העצמות בעולם.

וכמובן שכל המטרה והחיות בתפילה זה כדי "להביא לימות המשיח", ולזרז את הגאולה האמיתית והשלימה בפו"מ וכו'.

וכפי שנוהגים חסידים עשרות שנים שמיד בסיום התפילה מכריזים ומקבלים על עצמנו בחיות רבה ובשמחה את המלכות של הרבי מה"מ שליט"א ומוכנים לקיים את כל הוראותיו באמת בפועל ממש עד למס"ג, בהכרזה של "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" ג' פעמים בקול רם, ולפעול זאת אצל כל באי עולם בגילוי. שכולם יקבלו על עצמם ברצינות ובמסירות את ההכרזה של "יחי אדוננו", וכן נוהגים ג"כ לשמוח בשמחת הגאולה בריקוד של "יחי אדוננו", "שמחה בטהרתה" שתביא את משיח צדקנו. (כן נוהגים לזכות את הרבים באמירת קטע גאומ"ש (בנוסף להיום יום) וכך לזכותם בקיום הוראת הרבי מה"מ שליט"א בלימוד גאומ"ש בעשרה כדי להוסיף בהכנות לקבלת פני משיח צדקנו בפו"מ ו"לחיות עם הזמן דימות המשיח").

ו – ניגונים:

ידוע שניגון זהו "קולמוס הנפש", ולכן התפילה שזה הזמן לגילוי הנפש ועד לעצם הנשמה, הניגון הוא כלי חזק ביותר להתעוררות הנשמה וכו', ובאופן שישפיע על עבודה בפועל.

ניגון חסידי יכול לתת נשמה וחיות עצומה בכל ההתבוננות שאחריו, או אפי' אפשר להתבונן גם תוך כדי הלימוד, וגם בזה, צריך כמו "התבוננות פרטית", ניגון באופן פנימי, לא למהר בניגון (ראה בד"מ פנחס באריכות), עדיף לנגן חלק מהניגון ולהיכנס אליו מלנגן ניגון שלם במהירות וכו'.

כמובן שג תוך כדי התפילה, דבר שיכול לעורר מחדש את החיות אם נחלשה קצת זהו ניגון חסידי וכו', וזה דבר שאפי' ילד הכי קטן יכול לראות איך ניגון חסידי "צמאה לך נפשי", "כאייל תערוג", הניגון שידוע על "כי רגע באפו" וכו' וכו' מעוררים את הנשמה.

יש הרבה ביטויים של רבותינו נשיאנו במעלת הניגון בשעת התפילה והחשיבות בכך.

[כנ"ל בקצרה, התפילה בעיקרה מוכרחת להיות "בשמחה רבה", אך ניגון חב"די לא רק שזה לא מפריע לשמחה, אלא דרבה זה יכול לעורר שלוה ועונג נפשי גדולים מאוד.

אך אעפ"כ העניין של מרירות לא התבטל ח"ו מהעולם, אלא צריך להזהר בזה, שיהי' עם חיות, ולא מחשבות של עצבות ח"ו, אך ודאי שאדם לפעמים מנגן איזה ניגון ומתמרמר קצת על מצבו או על הריחוק מהקב"ה בגלות וכו' ומעורר בו "עד כדי בכי" (כלשון הרבי בד"מ וירא) רצון להתאחד עם אלוקות מכאן ולהבא ולדרוש את הגאולה שתגיע מיד ממש. ואח"כ כמובן צריך להמשיך משמחה אמיתית על החיבור עם הקב"ה ועל הבטחון בגאולה ברגע הבא. (ובטח, שעד הדפסת הדברים, כבר נהי' עמוק בתוך הגאולה בפשטות).

שוב שאחרי הרצוא

המטרה של התפילה כמובן זה שאח"כ במשך כל היום כולו הוא יתנהג בקבלת עול בצורה מתאימה לרצונו של הקב"ה בכל פרט ופרט, אחרי שעורר את הקשר המחודש שלו עם הקב"ה באותו יום, הוא מחליט עם כל התוקף בתפילה, שגם **במצב שאחרי התפילה**, שלא ירגיש וכו', בכל זאת הוא יעשה רק מה שה' דורש ממנו.

וכן מיד כשמסיימים את התפילה חייבים לעשות מיד "שוב", ולהתעסק בלימוד התורה, וכמ"ש בשו"ע, "מבית הכנסת לבית המדרש".

וזה חשוב מאוד, כי אחרת, האדם יכול אחרי התפילה ליפול, ולהיות כעס וישות כו' (ראה בד"מ תזריע מצורע), ולכן נדרש ממנו לבוא מיד אחרי התפילה בשוב – להתעסק בלימוד התורה באופן עיוני וכו' וכך מתאחד עם אלוקות בפועל.

ומבואר (ראה בלקו"ש חל"ו שיחה לויקהל (מתשנ"ב), שכשהרצוא הוא לעצמות, אזי זה מביא "שוב" למטה, נשמות בגופים דוקא, לעשות "דירה בתחתונים", להביא בפועל ובגלוי את הגאולה האמיתית והשלימה.

ומלכתחילה צריך להיות נרגש שהמטרה של הרצוא בתפילה זה בשביל השוב שאח"כ, ועד שיש לשון (בתו"א בראשית) שה"רצוא" לעומת ה"שוב", זה כמו גרגיר חרדל לעומת הרקיע כולו. שבשוב יש את העיקר כוונת העצמות.

וכפי שמבואר ג"כ בש"פ תצוה ה'תשנ"ב הנ"ל שאחרי גילוי עצם הנשמה ("קטורת") בק"ש ותפילה, צריך להמשיך זאת בגילוי ("נרות") במשך כל היום כולו, בלימוד תורה ובאהבת ישראל ובשעת העסקים וכו', שבהכל נרגש נקודת ההתקשרות שמצד עצם הנשמה.

א – בלימוד התורה:

זה כנ"ל צריך להיות מיד אחרי התפילה, וצריך כמובן שכל דבר יהי' חדור בגאומ"ש, אפי' באכו"ש, וכ"ש בלימוד התורה, וממילא הוא חושב קודם הלימוד שהוא כבר רוצה את הלימוד תורה חדשה של משיח ש"תורה שאדם למד בעוה"ז היא הבל לפני תורתו של משיח", והוא דורש מהקב"ה שהוא לא יכול לקיים את מצות תלמוד תורה לאמיתתה עד שהקב"ה ישמיע לפניו את "תורתו של משיח". ומתוך זה (אם ח"ו משיח מתעכב) הוא לומד תורה בשלימות עכשיו ויודע שזה מה שמכין אותו ללימוד תורה של משיח (כמבואר בשיחת בלק ה'תנש"א), והוא מקדים את ההכנה ללימוד (כפי שמבואר בתניא פמ"א), שמוסר את עצמו לקב"ה ומקשר את מחשבתו במחשבתו, דיבורו בדיבורו, ובפרט ע"פ המבואר בשיחת ש"פ יתרו ה'תשנ"ב, אשר בלימוד התורה מתגלה בעולם זה ש"ישראל וקוב"ה כולא חד" שיהודי חד ממש עם עצמו ומהות, כך שעצמות ומהות מדבר כביכול

מתוך גרונו "דברי אשר שמתני בפוך", (כמו "אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך"), ולכן הלימוד צ"ל "באימה וביראה ברטט ובזיע", כמו במ"ת, ש"ויחרד כל העם אשר במחנה" וראו שההר עשן, ושמעו את הקולות וברקים והקב"ה בעצמו מדבר "אנכי הוי' אלוך" בכל העולם כולו, ששמעו זאת "באימה וביראה". כך עכשיו קורה הגילוי של מ"ת, והקב"ה בעצמו כעת מדבר מתוך גרונו את הלימוד וממילא צ"ל "באימה וביראה", ואז אח"כ צריך לעסוק בלימוד התורה בידיעה שזהו דבר ה', שאז, אע"פ שהוא מוכרח כעת להסיח דעתו מהדבקות בקב"ה וללמוד ולהתרכז במה שלומד ב"המחליף פרה בחמור", וכדו', אבל ניכר בזה נקודת ההתקשרות שמצד עצם הנשמה (וכמבואר בשיחת ש"פ תצוה נ"ב (מהש"ק, ובהערות שם) וכך גם בלימוד התורה כל היום כולו מחובר עם הקב"ה.

ובגלל כל הנ"ל, שהתורה היא אלוקות וחיבור עם אלוקות, וללמוד תורה לשמה, זה מגיע ע"י הקדמת הביטול של עבודת התפילה, שרק אז יש האפשרות ללמוד תורה לשמה כלשון השגור אצל הרבי שליט"א מה"מ שיוספו בלימוד התורה בהקדמת הביטול דעבודת התפילה, ועד שיש שיחה שלימה שהרבי מסביר שמצד העניין, האדם לא הי' יכול ללמוד תורה בלי עבודת התפילה שלפני, כי תורה, זה אלוקות, בל"ג, והאדם הוא מוגבל, ואם אפי' "פילא בקופא דמחטא" לא יכול להיכנס, כ"ש בל"ג בגבול, ולכן, האדם שהוא מוגבל לא הי' יכול לקלוט את התורה, ורק ע"י הביטול בעבודת התפילה אפשר להיות "כלי" לאלוקות. וזה שיש אפשרות ללמוד ולקלוט את התורה גם בלי הביטול לפני של עבודת התפילה אומר הרבי, שזה רק כדי שיוכל להיות בחירה חופשית!!

וכמוכן, שאחרי כל התפילה וההתבוננות הנ"ל יבוא ללמוד תורה במרץ רב וביגיעה גדולה, ואז "יגעת ומצאת – תאמין", ויצליח בלימודו ויחדש חידושי תורה כהכנה ל"תורה חדשה מאתי תצא", (וכמבואר בשיחות ש"פ במדבר ונשא תנש"א, ובש"פ לך לך נ"ב מוסיף שכ"ז צ"ל באופן שיגלה את כל הכוחות ההיוליים שלו בלימוד התורה "לאפשה לה" ועד שהוא עצמו יתפלא על עצמו, וגם אחרים, איך הוא עשה כזה פלפול וכו').

ב – באהבת ישראל:

במכתב הידוע שהרבי הרי"צ מונה את 8 המעלות שיש בהתבוננות בדא"ח, מעלות הכי נעלות ונשגבות, מוסיף שאחרי כל זה, זה לא מגיע למעלה שיש והקב"ה מזכה שיש עונג בעשיית טובה ליהודי, ועד שהזולת נהי' יקר יותר מעצמו, וכו'. ולכ"ז באים ע"י הגברת הנשמה בתפילה (כמבואר גם בתניא פל"ב, וב"ואתה תצוה" נ"ב מוסיף שמצד עצם הנשמה זה יכול לחזור אח"כ גם בגוף), וכפי שמסיים שם ששווה לעמול בתפילה 5 ימים, כל יום 5 שעות כדי שה"בכ"ן יהי' עשיית טובה ליהודי, ולכן, אחרי שהאדם מעורר בתפילה ומגלה את הקשר שלו עם הקב"ה ומתעורר לעשות הכל כדי להיות עוד יותר מוכן לביאת המשיח ממילא ה"בכ"ן מזה יה' שיתעסק כמה שיותר, ע כל היהודים שיכול להגיע אליהם ולעזור להם גם בגשמיות וגם ברוחניות, וכמו שהרבי מביא בד"מ שלא, להתבונן באופן של דעת" בצרכיו של הזולת ולעזור לו וכו'. (וגם כאן, אע"פ שבשעת מעשה הוא מוכרח לחשוב דוקא על האהבת ישראל והענינים בעולם שצריך לעשות בשביל כך, אבל בכ"ז ניכר אצלו גם בזה נקודת ההתקשרות שמצד עצם הנשמה, וכמבואר בשיחת תצוה הנ"ל).

ג – בשליחות:

כמוכן, שכל הנ"ל בנוגע לאהבת ישראל יכול להיות "מנוף" להתעסקות בכל עניני השליחות, להחליט "לצאת מהרגילות" ולצאת לשליחות, או שכבר הוא שליח בגלוי בכל המעת לעת, להוסיף בזה מרץ ג"כ ביציאה מהרגילות ולפתוח מוסדות חדשים וכינוסים ושיעורים וחברות וכו' וכו',

שהרי תמיד יש מה להוסיף ולפעול יותר ויותר, וכמובן, שגם, לא יתפעל מכל המניעות וכו' כשהוא חוזר באלוקות ע"י התפילה.

בכלל, כדי שהשליח יוכל לפעול את "השליחות היחידה" בכל עניני גאומ"ש כנ"ל, הוא צ"ל בעצמו חוזר בזה כנ"ל, וע"י שיחי' משיח בתפילה בעצמו (כנ"ל באריכות) יוכל לעורר זאת גם אצל אחרים, ובהקבלת קהילות וכו'.

ד – בכל עניני היום כולו:

אע"פ שבד"כ אחרי התפילה ההתעוררות פוסקת וחולפת, ועד ש"כאילו לא התפלל כלל" (תניא פי"ב), מ"מ "הרשימו" שמהתפילה, ההחלטה שהחליט בכל התוקף בתפילה לעשות מה שהקב"ה רוצה, גם במצב שאחרי התפילה, נותנת התעוררות וחיזוק להצליח להתגבר על כל הנסיונות במשך כל היום כולו (לא לדבר לה"ר, לא לשקר ולרמות, לא ליפול לעצבות ולא להתייאש אלא להיות בשמחה גדולה, לא לבטל תורה, לשמור על העניינים וכו'). ולעשות את כל העניינים "לשם שמים", ו"בכל דרכיך דעהו", ויותר מזה, כמבואר בשיחת שמח"ת ה'תשנ"ב, שהכל הוא אלוקות, "אין עוד מלבדו" (ולא שזה דרכיך).

וגם בזה, אע"פ שמתעסק בפועל בעניני העולם, זה חוזר בנקודת ההתקשרות שמצד עצם הנשמה, כמבואר בשיחת תצוה הנ"ל. וכמובן שע"י שחי משיח בתפילה מצליח כל היום להיות שקוע בעניני משיח, במצב של ציפי' לגאולה "לישועתך קוינו כל היום", "כל רגע שביום", ולדבר על זה עם אנשים שפוגשים אותם וכו'.

כמה עניינים בקשר לתפילה

א – תפילה בציבור:

חשוב מאוד מאוד העניין של תפילה בציבור, כמבואר בכמה ממאמרי כ"ק אד"ש מה"מ שבזה ממשכיכם גילוי נעלה יותר וכו', ולכן, הכי טוב אם האדם יכול להתחיל את כל העניינים הרבה לפני שהציבור מתחיל, וכך שיסיים את ההתבוננות לפני שהחזן מתחיל, ואפי' שיתחיל את התפילה עצמה לפני החזן, וכך יוכל בשמו"ע להיות עם החזן וכדו'.

אך כמובן ופשוט שהעיקר זה הכוונה בתפילה ולכן, אם לא הצליח כנ"ל כו' אזי ישמע מהחזן את כל הקדישים, חזרת הש"צ, קריאת התורה וכו', ויתפלל אח"כ במתינות ובכוונה, ואפשר להתחיל עם החזן ולהמשיך הרבה אחרי, וגם, באם לא הספיק לפני, עדיף שיתבונן מתי שהחזן מתחיל את התפילה וגם הוא, זה נקרא שהתחיל את התפילה באם מתבונן, שגם זה חלק מהתפילה, אך כמובן שתפילה בציבור לא דוחה את הכוונה בתפילה, כי זה העיקר של התפילה, ואין עניין להדר ב"מסגרת" החיצונית, אם את העיקר איננו.

כמובן שתמים צ"ל כפוף לפי סדרי הישיבה והוראות ההנהלה, לגמרי.

ובשבת, כמ"פ הרבי מביא באג"ק שאפשר להתחיל עם החזן ולהגיע עד ל"ברוך שאמר", כשהציבור מסיים, ולהמשיך הלאה וכדו', כן יש הקפדה כמובן לא להתחיל את התפילה בשבת אחרי "חצות".

ב – חיצוניות וישות:

הנה, ודאי שצריך להתרחק מזה בתכלית ההרחק, שהרי אומר אדה"ז בתניא שישות, גסות הרוח היא ע"ז ממש רחמנא לצלן, וודאי שכשהאדם מתחבר יותר באלוקות הוא צ"ל רק יותר בביטול ולא בישות.

כמובן, שהעיקר בכל זה זה פשוט לא לחשוב על זה כלל, כי עצם המחשבה על העניין זה "ישות", זה שאני לא רוצה להיות ב"ישות", זה ג"כ "ישות", שאני רוצה להיות אחד שלא "ישותי", וכו' וכו', ולכן פשוט צריך להסירה את הדעת מזה לגמרי, ושלא יבלבל בתפילה כו', וכפי שמבואר באריכות במאמר "לא תהי' משכלה" תשי"ב ובלקו"ש חט"ז בשלח ד', אשר צריך לנצל כל רגע למלאות את שליחותו של הקב"ה בעולם ואם לא זה "מעילה" ח"ו! ואין אפי' רגע אחד וזמן אחד לחשוב על עצמו, איפה הוא אוחז או נמצא, ע"ש באריכות.

ובפרש שכשנמצאים בימות המשיח ומסתכלים בענייני הגאולה (ראה בד"מ ואתחנן) ונמצאים כמו ב"אותו הזמן", אשר אין "לא קנאה ולא תחרות", וכל בני"ה הם מציאות אחת וכו'.

ובפרט שכל התפילה היא בכדי להביא ולפעול את ההתגלות של משיח, אשר אז ישנה העצה ע"ז (קונטרס החלצו סי"ג) שלא יבואו לישות עי"ז ש"לא ירצה בהטוב טעם דאלוקות כי אם בהאור האלוקי מצ"ע", והיינו, שכלל לא יכול להיות "מרוצה" ו"ישותי" מכך שהשגתי אלוקות, כי צריך את האור האלוקי איך שהוא מצ"ע, את גילוי העצמות בעולם, וכל עוד הוא לא נמצא כאן בגלוי אז "אינגאנצן צוטרייסלט", ולא נחים וממשיכים ופועלים הלאה עד להתגלות.

[לא צריך לבלוט ולא צריך שלא לבלוט, שניהם זה ישות, צריך לעשות מה שצריך בלי לחשוב ע"ז כלל, ושזה בכלל לא משנה אם מסתכלים או לא, כמובן שאפשר לנגן, אך ברור גם שלא צריך עכשיו לנגן בקולי קולות ולהפריע לכולם, ובכל מקום זמן לפי ענינו והחכם עיניו בראשו, וכו'. ודאי שלא צריך למנוע את האדם מלהתעורר, אלא צריך כלל וכלל לא לחשוב ע"ז].

כמובן שגם על מחשבות אלו נאמר ש"יעשה עצמו כלא יודע ולא שומע", "ויסיף אומץ בכל כוחו בכונת התפילה בחדוה ושמחה".

ג – הדרכה

כמובן שכהנ"ל לא בא לקבוע מסמרות, כי "כל חד וחד לפום שיעורא דילי", ובהתייעצות עם ה"עשה לך רב" שלו. וחשוב מאוד לשמוע בכל זה דעה מה"עשה לך רב" וממשפיעים מבוגרים, ולא לעשות על דעת עצמו, כי אפשר לטעות הרבה בלי לדעת בכלל.

[כמובן שאם כבר טעו, לא צריך להתרגש וליפול ח"ו, הכל בהשגח"פ, ו"נורא עלילה על בני אדם", ודוקא בזדכות ירידה זו תבוא לעלייה של "מקום שבעלי תשובה עומדים (אחרי תיקון הטעות) צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד בו", וזו הסיבה היחידה שקרתה הירידה, כי יהודי מצ"ע לא שייך לחטא, וזה רק כי הקב"ה רוצה להעלות אותו לדרגא נעלית יותר ע"י שיעשה תשובה עכשיו (ירידה חלק מהעלייה ממש) – ראה באריכות בד"מ כי תשא ה'תשנ"ב].

ד- רגש:

צריך לדעת ש"המעשה הוא העיקר", אלא שאעפ"כ הקב"ה רוצה שהאדם כולו יהי' חדור באלוקות גם מצד שכלו ורגשותיו, ובפרט שהרגש הוא מנוף אדיר לעשייה בפועל. ולכן, ודאי שטוב מאוד אם האדם מגיע לרגש אלוקי בתפילה. אך צריך להזהר בזה מאוד, לא לראות זאת כתכלית לעצמו וכמו שאומר הכתוב "לא יחפוץ הכסיל בתבונה כי אם בהרגש לבו" ושמחפשים רגש – הרבה פעמים נופלים לרגש מקיף וחיצוני שאינו אמיתי ואינו מחזיק מעמד, ולכן צריך לדעת שהעיקר זהו ההתבוננות והמעשה. (ראה בתניא פט"ז אש העיקר זה מוח ומעשה, להתבונן ולהגיע ל"בכך", ולהתנהג בפועל לפיו, והקב"ה משלים את הרגש כאילו הי' בהתגלות הלב).

ולכן העיקר הוא להתבונן בטוב העניין, שיובן ויורגש היטב במוחו ואז ממילא יהי' מזה התעוררות בלב ג"כ, וכהלשון במאמר הרבי הרש"ב נ"ע ("ברוך שעשה נסים" תרס"ד (שכ"ק אד"ש מה"מ חילקו לכאו"א בי' שבט ה'תנש"א)) אשר "בעילה ועלול מובן שאין צריך להיות השתדלות העילה להוציא העלול ולגלותו, כי אם שהוא בא בדרך ממילא, כשיש העילה נתגלה העלול, כמו עד"מ שכל ומדות, הנה אם ההתבוננות היא כדבעי למהוי, היינו בהעמקת הדעת, אזי ההתפעלות ממילא יבוא, ומובן היטב שאינו צריך להשתדל להוציא ההתפעלות אהבה ויראה לגילוי, וזה נראה בחוש שאם לפעמים מתפעל באהבה או ביראה קודם שהתבונן היטיב, הנה התפעלות זאת הוא דמיון שווא, ואם אינו דמיון שווא, זה ודאי שבשעה קלה יפול מההתפעלות כו', כי העיקר הוא ההתבוננות, וכשמתבונן בהעמקת הדעת ומבין הדבר לאשורו בשכלו הרי ממילא מתפעל כו'".

יודוע מה שאמר אדה"ז על הפסוק "וידעת היום והשבות אל לבבך", ש"וידעת" זה "היום", אבל ב"והשבות אל לבבך" לא כתוב היום, כי זה "עם הזמן".

ה – מנוחה:

כו"כ פעמים מדגיש הרבי שליט"א מה"מ (ראה בד"מ במדבר, ד"מ כי תצא) אשר העבודה צריכה להיות "במנוחה ובהתיישבות", ולא מתוך לחץ, לחץ זה לא עבודת ה', צריך לעשות אנחנו מעצמנו כל מה שאנו יכולים ואין נוגע לנו מה שיבוא מלמעלה אח"כ. ולדוגמא: אם מישהו התפלל ב"ה בצורה מאוד טובה ומתוך חיות וכו' ואז ב"ויברך דויד", הוא נפל, ולא מצליח להמשיך להתרכז בתפילה, אז לא צ"ל בלחץ, והכל בסדר, ואפשר להמשיך את התפילה רגיל יותר כו' ולהיות בשמחה גדולה ואמיתית שהצלחתי להתפלל כמו שצריך עד ל"ויברך דויד", וכל אחד לא דורשים ממנו יותר ממה שהוא מסוגל עם כח הסבלנות שלו, הוא מצדו צריך להתייגע ב"עבודה ויגיעה עצומה במלחמה כבדה ביותר" (כלשון הרבי במאמר באתי לגני ה'תש"ל כמה פעמים), אך כמה שמצליח, מצליח, ובלי לחץ, ואסור לשבור את עצמו, אלא לעבוד ולשנות מהרגילות כמה שאני מסוגל עכשיו. (ראה בד"מ עקב שבד"כ הסדר הרגיל הוא "מעט מעט אגרשנו", לפי ערך התחנות, ודוקא כך זה "דירה בתחנות", בתחנות, מצד עצמו, לפי הכלים שלו).

ו – התקשרות לרבי שליט"א מלך המשיח:

יודוע שחסידים היו מתבוננים בקשר שלהם לרבי ולעורר את האהבה לרבי כמו אהבה בשרית לאשה ובנים, וכמובן שאפשר בזמן התפילה שרוצים להתקשר באלוקות, להתבונן בכך שהרבי הוא "איש האלוקים", נשיא הדור, אשר רק ממנו ועל ידו אני חי ומקבל את כל ההשפעות ברוחניות ובגשמיות, ולעורר את הרצון להוסיף ולהתקשר אליו "בכל מכל כל" ובפרט בכך שחדורים בקיום שליחות של נשיא דורנו, המשיח שבדורנו להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה בפו"מ!! (ראה בד"מ וארא נ"ב).

[יודוע שא"א לאהוב גם את אלוקות וגם את עוה"ז ביחד, והסיבה היא משום שזה כמו אש ומים שני הפכים, וכך גם ברבי, רבי זה אלוקות וכדי לאהוב רבי באופן פנימי, ולא רק אהבה מקיפית שיש לכל אחד (כמוש לכל א' יש אהבה מסותרת לקב"ה), צריך להיות קשורים באלוקות.

כדי להתמסר לרבי צריך לא לעשות מה בא לי, לעשות מה בא לי זה ההפך מלהתקשר לרבי, להתמסר אליו לעשות מה שיגיד לי (ובפרט בזמננו, שמקבלים את מלכותו של הרבי שליט"א בתור מלך המשיח), ובשביל לבטל את הרצון לרבי ולאלוקות צריך לעורר זאת בגלוי].

ז - אל יבוש מפני המלעיגים:

זה אולי העניין הכי עיקרי כשמדברים על הבפועל ממש, שצריך לדעת, כפי שתמיד מעורר הרבי שליט"א מה"מ אשר ההלכה הראשונה בשו"ע היא "אל יבוש מפני המלעיגים", שצריך לעשות מה שה' רוצה בלא התחשבות עם שום מונע ונעבכ, ומשום בני אדם המתלוצצים ומלעיגים עליו, אפי' חבריו וכו', וצריך להחליט בכל התוקף שלא מעניין אותו ולא חושב כלל על מה שאחרים חושבים, והוא עושה את מה שצריך בלי להתרשם. (ראה באריכות בסה"מ תרנ"ט עמודים נא-נג, "כימי צאתך" תשל"ט (מלוקט ג') ועוד).

כמובן גם זה דורש עבודה והתרגלות, ולא מיד בבת אחת, אך צריך לעבוד על זה ולא להתרשם מזה, ולא לתת ליצה"ר לבלבל אותנו ולהרוג אותנו ר"ל בגלל זה! צריך להביא את משיח וא"א להתחשב עם אף א' שעומד בדרך! הרבי דורש "עשו כל אשר ביכלתכם"! לצאת ג"כ מהגלות פנימי בעניני עבודת ה'.

העצה לזה היא שבאים למקום התפילה, וכלל לא מסתכלים מי עומד ליד ימינה ושמאלה ושוקעים בפילה הלי להזיז כלל את העיניים מהסידור לצדדים כו' (כדוגמא חי' של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א). וזה עוזר להיכנס להיות "שקוע" בתפילה, ולא להתרשם מזה.

וכמובן שגם על מחשבות כאלו נאמר ש"יעשה עצמו כלא יודע ולא שומע", "ויוסיף אומץ בכל כוחו בכונת התפילה בחדוה ושמחה", כנ"ל.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!!

לזכות

הורי החתן הרה"ת שניאור זלמן שיחי' וזוגתו
מרת בריינה מלכה שתחי' וב"ב

פבזנר

הורי הכלה הרה"ת מרדכי שיחי' וזוגתו מרת
צאלה שתחי' וב"ב

סבן

•

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

החתן הרה"ת שלמה שמשון יעקב שיחי'

והכלה מרת מושקא איידל שתחי'

בניין עדי עד, על יסודי התורה והמצוות כפי
שמוארים במאור שבתורה - תורת החסידות,

וכל טוב בגשמיות וברוחניות, ושיבנו בית
חב"ד לקבלת פני הרבי שליט"א - משיח

צדקינו

•

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

וכפי שכבר דובר פעמים רבות: ע"פ הודעת חז"ל שכבר
"כלו כל הקיצין", והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו,
שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני
העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"), ועומדים
מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו - הרי העבודה
והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני
משיח צדקנו בפועל ממש!

(משיחות ש"פ חיי שרה התשנ"ב)